

FANZIN ZA BORBU PROTIV ILUZIJE

Kṛṣṇa-kathā

godina 11 (2005.) • broj 10

ISKCON - MEĐUNARODNO DRUŠTVO ZA SVJESNOST KRIŠNE

Vlada svjesna Krišne

Zbog širokih slojeva ljudi koji trpe zbog nedostatka svjesnosti Krišne, da bi im podarili dobrobit, Gosvamiji su postali isposnici. Kaupina-kanthasritau. Jeste li vidjeli sliku Rupe Gosvamija? Nosi samo malo odjeće oko bokova, ništa drugo. Je li zbog toga umro? Ne - *gopi-bhava-rasamrtabdhī-lahari-kallola-magnau muhuh*: oni uživaju razgovarajući o tome kako su gopije bile zaokupljene svjesnošću Krišne. Razmišljali su o tome dvadeset i četiri sata dnevno. To je svjesnost Krišne.

Ako jednom zaronite u nektar pjevanja svetog imena Krišne, uvijek ćete biti sretni. U to nema sumnje.

Ipak, vaišnava nije zadovoljan: "Ja nemam problema pa mogu svuda pjevati i uživati." Ne. Vaišnava preuzima rizik [da prosvijetli i ostale]. Prahlada maharaja je rekao: "Ne želim ići sam na Vaikunthu ili bilo kamo, Gospode moj, ako ne mogu osloboditi sve te jadnike." To je vaišnava. Stoga je Krišna jako, jako zadovoljan s vaišnavom. *Na ca tasman manusyesu kascin me priya-kṛttamah*.

[Preletjevši pogledom preko svojih mnogobrojnih mladih učenika, Prabhupada je nastavio:]

Vi ste prihvatili zavjet svjesnosti Krišne. Pokušajte propovijedati svjesnost Krišne po cijelom svijetu. Prilično smo uspješni. Jedan američki političar je primijetio: "Ovaj pokret svjesnosti Krišne se širi poput epidemije i ako ga ne zaustavimo, jednog dana će preuzeti vlast." Tako on smatra. Svaki inteligentan čovjek može shvatiti kakav će biti rezultat. Ako velik broj ljudi prihvati svjesnost Krišne, vlast će biti u vašim rukama. To je činjenica. A ako postoji vlada svjesnosti Krišne - bez mesa, pušenja i neodobrena seksa - uz toliko ograničenja demoni će umrijeti. (Sri Vrindavana dhama, 6.10.1976. SB) ▲

KRSNA-KATHĀ
FANZIN ZA BORBU
PROTIV ILUZIJE

glavni i odgovorni urednik:
Vinata devi dasi
vinata.sks@pamho.net

distribucija i pretplata:
Mirjana Pavić
Japlenički put 37
51512 Njivice
tel. (051) 846-627
vvz.rjeka@iskcon.hr

kompiuterska obrada:
Nanda-kisora das
nanda-kisora.sns@pamho.net

izlazi mjesečno
(10 brojeva godišnje)

kontakt adresa:
Kulturni centar "Bhaktivedanta"
Rijeka (za "Krsna-kathā")
p.p. 61 HR-51000 Rijeka
vvz.rjeka@iskcon.hr

tisak:
KIG - Rijeka

Svi objavljeni tekstovi
ne odražavaju nužno stav
uredništva koje se u svakom
pojedinom slučaju ne mora
složiti s autorovim kutom
gledanja na temu o kojoj piše.

Naslovna strana:
Oltar

8

Nj.s. Smita Krsna svami:
Dostojanstveno prigriliti sudbinu

18

Interview: Madhu-manohara das:
Život u skladu s prirodom

22

Gargamuni das:
Naša jedina veza s Krišnom

30

Nj.s. Indradyumna svami:
Okršaj pred kamerama

36

Nj.s. Sacinandana svami:
Molitva za Janmastami

40

Visakha-priya devi dasi:
Jesu li Prabhupadini prijevodi točni?

42

Karnamrita das:
Kako prepoznati vaišnavu?

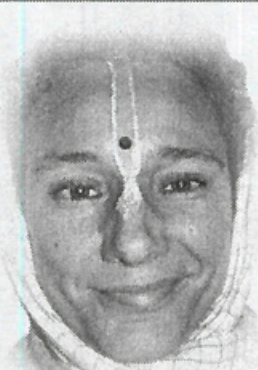
46

Isana Gaura das:
Japa inspiracije

48

Nj.s. Sivarama svami:
Karavana bez kralja

Na dnu mora

Jednom je netko naš položaj u ovom materijalnom svijetu usporedio s onim stanovnika u zamišljenoj crnoj kutiji na dnu oceana. Ne sjećam se kako je glasio opis njihova života, što im je osiguravalo zrak neophodan za disanje, svjetlost i ostale potrepštine bez kojih ljudsko biće ne preživljava, ali, pamtim da su nekako uspješno živjeli u tom zatvoru na dnu oceana, razmnažali se i umirali. Smjenjivale se generacije bez ikakve ideje o tome gdje su i kako bi iz te crne rupe mogli van. Postoji li uopće nešto izvan ovog našeg svijeta, pitali su se neki promućurniji članovi dubinskog društva, no odgovor na to pitanje bilo je zapravo nemoguće naći. Misaonih ljudi ima posvuda, pa ih je tako bilo i na dnu tog nepreglednog oceana. Pitali su se oni što i kako, zašto, ali svaki odgovor do kojega su svojim intelektualnim moćima mogli doći, ostajao je bez konačne potvrde te je ubrzo, kako to pravila spekuliranja bez kraja i nalažu, bio odbačen. Netko se

tako plodnog uma i razvijene mašte, jednom sjetio kako mora da se nalaze u crnoj kutiji na dnu oceana, i neko je vrijeme ta teorija među stanovnicima podvodnog zatvora izazivala veliko zanimanje, ali kako potvrde nije bilo niotkuda, uskoro je odbačena, a oni ostadoše u svom jadnom stanju, poput onog jastreba što se kao mlad nas-tanio među kokošama i odživio kokošji život, svim svojim letačkim i lovačkim sposobnostima uprkos.

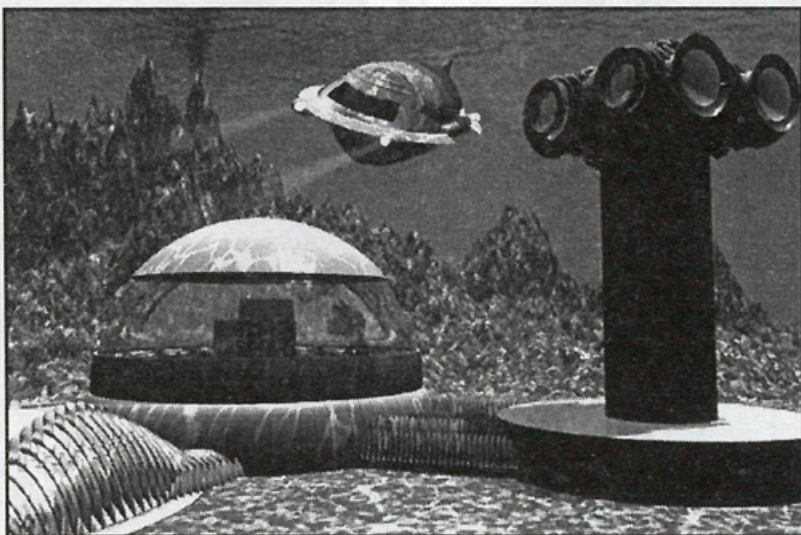
Jednako tako i mi tavorimo u svom skučenom svijetu čije crne zidove čine granice našeg osjetilnog opažanja, mjereći sve svojim kratkim i krivudavim metrom i uporno se oslanjajući na vlastite moći. "Što ne vidim, u to ne vjerujem," često će reći suvremeni čovjek, sve skloniji prednost davati gledanju nad slušanjem. Slike koje svojim očima uspijemo uhvatiti, um će nam vješto obraditi, dajući im neki emotivan ton, po sjećanju, na temelju do tada sakupljenih podataka, a mi

ćemo se onda na tako obrađeni podatak povjerljivo osloniti, pridajući mu važnost neupitne činjenice. Osim na osjetila, ljudi se danas vole oslanjati i na svoje emocije pa će rado učiniti ono što im se sviđa ili jednostavnije rečeno da, a bježat će od onoga što im je mukotrpno ili nemilo. Emocije će se pri tom smjenjivati svojim tempom, a za njima će, istim ritmom slijediti i promjene naših odluka. U bijegu od boli, povrede, a hitajući ka, uglavnom zamišljenoj sreći i ugodi, što čak i ako se dogodi, sigurno neće dugo potrajati.

Nošeni valovima emocija i ukotvljeni svojim nesavršenim osjetilima, glavinjamo u svom skučenom zatvoru, nikada dovoljno zadovoljeni, uvijek žudeći za nečim boljim, većim, dubljim, potpunijim. Ponekad se zapitamo kako do toga i gdje to potražiti, ali kako naše umotvorine što se nude kao rješenja ne dobivaju potporu, ubrzo od njih odustajemo.

Kao što je za stanovnike podmorske kutije jedini izlaz u pravi svijet dostojan ljudskog bića dobronamjeran posjet jednog od stanovnika tog stvarnog svijeta, tako je i naš jedini izlaz iz ovog polumraka i sutona života dodir s osobom što živi izvan granica našeg svijeta, a voljna je u njega zakoračiti kako bi nam pomogla. Ona će nam ispričati iz vlastita iskustva kako tamo vani doista izgleda i poučiti nas kako onamo dospijeti, naravno, ukoliko to poželimo, ukoliko nam je dosta crne kutije na dnu mora i ozbiljno tragamo za nečim kvalitetno drugačijim. Razvijemo li tu želju da se izbavimo iz ove mreže osjetila koja nas razvlače u beskonačnost i ostavljaju uvijek nezadovoljenim do kraja, istinski ćemo cijeniti savjete dobronamjernika koji ne robuje istoj

shemi u kojoj mi živimo. Razvijemo li doista želju da se zauvijek izbavimo iz ovog, nama posve nedostojna položaja, ne samo da ćemo cijeniti savjete dobronamjernika iz drugog svijeta, već ćemo ih i iznimno pomno primjenjivati u vlastitom životu.

Ponekad se znade dogoditi da stanovnici podmorske kutije izgube društvo čovjeka s površine, ali im zato ostanu njegove upute. Oni među njima koji ih neizmijenjene uspiju prenositi drugima, pomoći će tako i sebi i onima koji ih budu voljni poslušati, siguran izlazak na površinu. I drugi će ih, mudri i slobode željni zatočenici podmorskog kaveza, prepoznati kao svoje dobronamjernike i vodiče.

Katkada će se ti vodiči doimati običnim osobama, nekim poput nas, prepunima osobina koje znademo prepoznati i kod sebe, a ne govore baš o savršenstvu. No, zbog svoje snažne želje da prenesu neizmijenjenu poruku o izlasku na slobodu, u područja neomeđena zidovima i morskim bedemima, takvi će se pojedinci jako razlikovati od ostalih, običnih i nesavršenih stanovnika zatvorskog podmorja. I zaslužiti će svo naše poštovanje, pažnju i brigu.

Moramo se pri tom čuvati prevaranata koji će, primamljeni ugledom koji stvarni

dobronamjernici uživaju u društvu, pokušati podmetnuti svoje, možda naizgled i vrlo ukusne, lijepo upakirane i slatkim riječima što nikoga ne uznemiruju izrečene poruke. Kako ćemo ih prepoznati? Jako lako. Pokušamo li slijediti njihove upute, uočiti ćemo kako nas uspješno zadržavaju u zoni kojom smo se i prije kretali, kako nas drže u granicama što smo ih odavna iskusili, kako ne iziskuju od nas nikakav napor promjene, već ugađaju slici koju smo ranije stvorili o sebi, tepajući si i umirujući glas savjesti. Upute takvih "dobronamjernika" podržavati će status quo i držati nas i dalje prikovane u mreži osjetila koja pogrešno smatramo samim sobom.

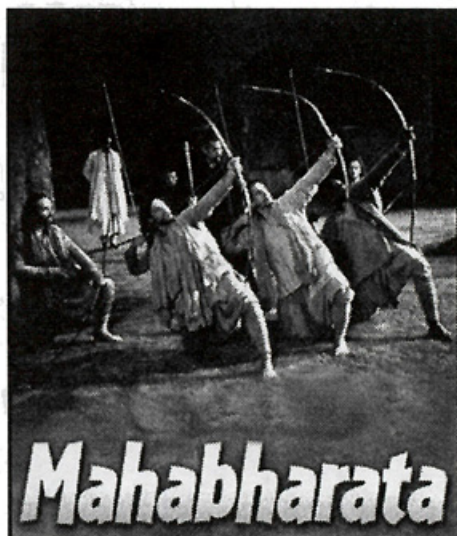
Slično će na nas djelovati i lažni tragaoci za izlazom koji su se tek privremeno izložili blagotvornom vodstvu, a potom su, potihom, bez pompe i javne objave, odustali od

treninga, ali su se, nekako po inerciji, još zadržali u društvu onih što iskreno žude za rješenjem. Takvi će nam "prijatelji" redovito pomagati da se (ponovo) počnemo oslanjati na provjerene oslonce kao što su naše emocije i osjetilno opažanje, u konačnici naš um, što će nas neizostavno zadržati u njihovom društvu i podmorskom zatvoru.

Duhovni je život, znao je govoriti Srila Prabhupada, poput oštice brijaa. Za čas se možeš porezati, iako je inače britva korisna stvarčica za uklanjanje viška dlaka.

Želim nam svima puno sreće pri brijanju te obilje zdravog razuma u duhovnom životu.

Sve najbolje
Vinata dd ▲

“Mahabharata” izašla iz tiska!!!

Dok čitate ovu vijest, luksuzno uvezani hrvatski prijevod Srila Vyasadevine Mahabharate na 1008 strana bit će vam dostupan za nabavku u vama najbližem ISKCON-centru.

Ovo obimno djelo prevela je s engleskog Adhika devi dasi, lektorirala Mandali devi dasi, a uz suradnju Dhira-gopi dasa i Viracandre dasa. Čitav projekt vodio je Ripuha das. Engleski original napisao je Purna-prajna das, Srila Prabhupadin učenik koji živi u Vrindavani. Predgovor je iz pera Nj.s. Hridayanande gosvamija, inače doktora sanskrita i indijske kulture, koji je svojim savjetima puno pridonio

ovom izdanju te je i pozvan na promociju knjige u Zagrebu početkom iduće godine. Cijena knjige će u našim centrima i direktno kod izdavača biti 260 kn, a moguće je i plaćanje u dvije rate.

Održana vyasa-puja Sri Krsna-ksetre Prabhua

U nedjelju, 4.12. učenici i prijatelji Nj.m. Krsna-ksetre Prabhua okupili su se u Valturi da bi proslavili rođendan ovog poznatog duhovnog učitelja. Uz cjelodnevni program, bhajane i gozbu, predstavljen je na CD-u projekt gradnje kuće za Njegovu milost.

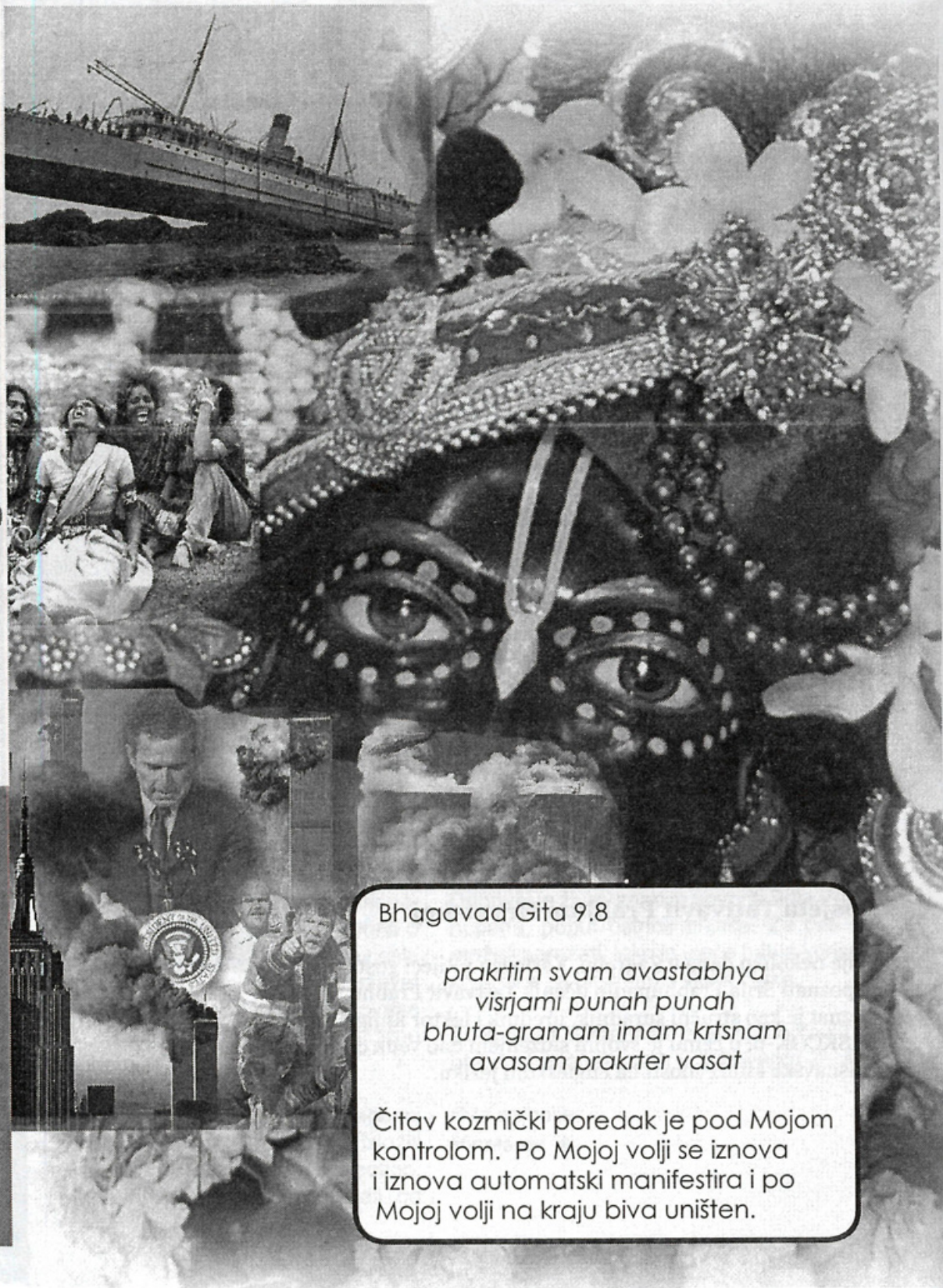
Posjeta Tattvavit Prabhua Hrvatskoj

Prije nekoliko dana u Zagrebu, Karlovcu i Rijeci gostovao je poznati Srila Prabhupadin učenik Tattvavit Prabhu. Poznat je kao stručni suradnik, urednik i lektor knjiga, časopisa i drugih izdanja u ISKCON-u, u čemu je svojim služenjem dao velik doprinos obogaćenju vaišnavske književnosti na engleskom jeziku.

Njegova svetost Smita Krsna svami

Jadranovo, 09.02.2005.

Bhagavad Gita 9.8

*prakrtim svam avastabhya
visrijami punah punah
bhuta-gramam imam krtsnam
avasam prakrter vasat*

Čitav kozmički poredak je pod Mojom kontrolom. Po Mojoj volji se iznova i iznova automatski manifestira i po Mojoj volji na kraju biva uništen.

Dostojanstveno prigriliti sudbinu i misliti na Krišnu

Svemir je pod Krišninom upravom. On je krajnji vrhovni upravitelj. Bez Njegovog odobrenja ništa se ne može pokrenuti. Kreacija biva uvijek stvorena i uništena. Nešto poput stalnog izmjenjivanja proljeća, ljeta, jeseni i zime. Možemo vidjeti kako se djeca rađaju, rastu, ožene se, dobiju djecu i onda roditelji umru. Onda se djeca ožene, dobiju djecu, onda i ona umru. To je stalni krug stvaranja i uništenja, rađanja i umiranja. To se događa po Krišninoj volji. On odobrava da se to dogodi. Kad dođem na Krk uvijek vidim te mačke oko kuće. Ima nekih novih mačaka koje trčkaraju tu unaokolo, a ima i starih. Čovjek bi mogao pomisliti da su to uvijek iste mačke ali nisu. Neprestano dolaze neke nove mačke, a stare odlaze. Iste takve mačke ćete uglavnom naći i u Švedskoj. Baš se puno i ne razlikuju. Možda su malo deblje, barem na našoj farmi. Ali ista priča se neprestano ponavlja. Krišna želi da stvari budu takve. Kaže, „To se događa po Mojoj volji.“ On je htio da to tako bude. Kao u tom mačjem društvu možemo vidjeti i u ljudskom društvu da isto tako postoje stariji ljudi, sredovječni, mlađe osobe. U bilo koje doba da promatramo ljudsko društvo uvijek ćemo naći sve te kategorije. Jedino kad mi gledamo iz svog kuta na zbivanja, onda dok smo mladi mislimo da sad smo mladi, u budućnosti će se tko zna

možda nešto i dogoditi i onda s vremenom ustanovimo da smo postali sredovječni pa onda shvatimo da smo prešli pedesetu, pa šezdesetu. Svaki pojedinac prolazi kroz to, rađanje, rast pa potom proizvodi neke potomke, postupno stari i na kraju doživljava smrt. To je neprestani proces. Slična stvar se događa i sa svemirima. Kada Gospodin Višnu izdahne, svemiri izađu iz Njegovog tijela i kad ponovo

Svoju sudbinu trebamo prihvatiti dostojanstveno. Ne poput suludih suvremenih bića koja očajnički pokušavaju izbjeći neizbježno.

udahne, vrate se u to tijelo, tako da je stvaranje i uništenje u izvjesnom smislu stalno prisutno. To se događa po Krišninoj volji. Mi možemo primijetiti, „O kako je to strašno, jedno malo dijete je umrlo.“ Naravno osjetiti ćemo bol zbog razdvojenosti od onih koje volimo. Nedavno smo čitali kako je avion pao i kako su svi u njemu umrli. To je Krišnina volja. Kad brod i svi putnici na njemu potonu i to je Krišnina volja. Ili kada dođu nekakve oluje, vjetrovi sve počiste, mnogo ljudi pogine. Ili se dogodi kakav

zemljotres, sruše se čitavi gradovi i poginu mnogi ljudi. „Kako grozno!“ Ali to je Krišnina volja. Ne možete to zaustaviti. No, mogli bi se zapitati zašto ljudi uopće grade te glupave gradove. Da žive u kakvim kolibama na selu, ne bi ih snašle takve posljedice. Patnja ljudskog društva je njegova vlastita greška, a ne Krišnina, jer stvari organizira na tako glupav način. Npr. brodovi tonu, međutim pitanje je što nam je uopće trebalo graditi takve velike brodove, ili što će nam uopće ti grozni avioni. Stvaramo različite stvari koje uzrokuju naše uništenje, ali čak i bez toga tako i tako ćemo biti uništeni i onda u čemu je problem ako se poneki avion sruši ili brod potopi ili dođe nekakav vjetar koji sve poruši ili je tu bolest pa neke ljude ubije?

Rođenje, smrt, starost i bolest. Naravno mi pokušavamo živjeti što je zdravije moguće, a ipak se razboljevamo, ipak starimo i ipak umiremo. Zašto se borimo? Zašto se borimo protiv sudbine? Umjesto toga valja sretno prigrliti sudbinu ili sretno zagrliti Krišnu. „O kako fino - starim,“ „O kako dobro, prehladio sam se!“ Svoju sudbinu trebamo prihvatiti dostojanstveno. Ne poput suludih suvremenih bića koja očajnički pokušavaju izbjeći neizbježno. Zato je bolje prihvatiti, „Dobro sad sam bolestan, sad sam star i uskoro ću umrijeti,“ a u međuvremenu treba svoju energiju što je moguće bolje iskoristiti za samospoznaju, kako bismo u potpunosti izašli iz tog kruga rađanja i smrti. Krsna ksetra Prabhu je rekao da se to naziva transcendentalizmom – shvaćanje da postoji neki drugi svijet izvan ovoga, koji je pri tom i važniji. I zbog toga ovom svijetu ne pridajemo toliko pažnje. Zato se ponekad bhakte doimljuju kao da su malo zaostali u materijalnom smislu jer se pitaju zašto bi uopće ulagali u ovaj svijet. Tako i tako je privremen, a ja ću umrijeti. Crvi će mi pojesti tijelo ili će ga spaliti ili će ga već netko drugi pojesti. Bhakte stoga ne prihvaćaju ovaj svijet tako

jako ozbiljno i to je ponekad problem, a istodobno to je i naša filozofija. Čuo sam kako je Radhanatha svami ispričao sljedeću priču. Negdje u doba Novog Vrindavana krajem 80-ih otišli su posjetiti jedan vrlo uspješni asram. Mislim da je to bilo negdje u Americi gdje je sve bilo jako lijepo uređeno, čisto, organizirano, imali su i četiri asrama. Grhasthe su uzdržavali brahmacariye i sannyasiye koji su se bavili meditacijom i propovijedali. Sve je bilo besprijekorno. Onda su bhakte pitali acaryu u asramu kako mu je to pošlo za rukom, raspitujući se kako bi i oni sami mogli to kod sebe napraviti. On im je rekao, „Vi obožavate Krišnu, vama to nikada neće uspjeti. Mi obožavamo Šivu“.

Kakva je korist od truda kada je sve privremeno? Kad imaš takvu filozofiju, teško je biti motiviran za naporan rad u materijalnom svijetu. Ako želite materijalno savršenstvo, morat ćete se pridružiti nekom drugom društvu. Ovdje to nećete naći.

*Ako želite biti
brahmana ili vaisnava
i samo mantrati Hare
Krišna i ovisiti o Krišni
to je jako lijepo, ali
nemojte se onda žaliti
ako nemate novaca.
Što god da dobijete,
dobili ste i s time
trebate biti zadovoljni.*

Obožavatelji Krišne ovaj svijet ne prihvaćaju baš ozbiljno jer u jednom trenutku jednostavno zaključite da nema nekog smisla toliko se truditi, jednostavno mantraj Hare Krišna i pusti to sve za sobom. Ili imate tu priču o sadhuu koji sjedi na obali oceana i meditira. Odluči da će tamo sjediti sve dok mu na tijelu preostane i posljednja dlaka, a jednom u danu Brahme mu ispadne jedna dlaka. Onda netko dođe i pita ga zašto ne bi napravio jedan mali bhajan kutir, a njegov odgovor je, „Kakva je korist od toga kad je sve privremeno?“ Kakva je korist od truda kada je sve privremeno? Kad imaš takvu filozofiju, teško je biti motiviran za naporan rad u materijalnom svijetu. Ako želite materijalno savršenstvo, morat ćete se pridružiti nekom drugom društvu. Ovdje to nećete naći. Barem ne takve vrste.

U izvjesnom smislu, sve već je savršeno i potpuno. Zašto bismo mi to trebali učiniti savršenijim i potpunijim? Svevišnji Gospodin je savršen i potpun i obzirom da je takav, sve što iz Njega emanira je savršeno i potpuno i opremljeno kao potpune jedinke, a sve što to potpuno savršenstvo proizvede je isto tako potpuno i savršeno i zato je ovaj svemir jedna potpuna jedinka. Isto tako je skoro potpuna jedinka i ova planeta Zemlja, jer mi ipak ovisimo još o mjesecu, suncu, zvijezdama i drugim planetima. Uz

njihovu pomoć ova zemaljska jedinka je prilično potpuna jedinka. Isto tako, ako promatramo neko malo mjesto, selo ili grad, možemo zaključiti da i takvo naselje samo po sebi može biti takva potpuna jedinka. Prije stotinu godina nisu postojali avioni, a ljudi su ipak živjeli. Tada su se počeli uvađati vlakovi, ali ni oni nisu bili baš super potrebni. Prije toga ljudi su uglavnom živjeli u selu i tu bi proveli čitav život. Dok su živjeli na selu, sve što im je bilo potrebno za život mogli su naći na području koje su mogli prohodati. Svako selo je bila jedna potpuna jedinka.

Što god da Krišna stvori je potpuno i savršeno samo po sebi. Rečeno je da iz Njega emaniraju potpune jedinke. U Išopanišadi u tom uvodnom stihu završava sa sljedećom izjavom, „On je potpuna cjelina i unatoč toga što iz Njega emanira puno potpunih jedinki On i dalje ostaje u potpunoj ravnoteži. On je i dalje ostaje isti“. To je Krišna. On ostaje nepromijenjen i na Njega ne utječe to što naša tijela umiru. Ili činjenica da se uništi neki svemir, to isto na Njega ne utječe. Mi živa bića smo Krišnini sastavni dijelovi i na nas to baš zapravo ne utječe, već je to jedna iluzija, vrlo snažna iluzija jer se doimlje stvarnom. No, ipak možete uočiti da tijelo stari. Braća po Bogu, sestre po Bogu razboljevaju se od raka i drugih bolesti i umiru unatoč činjenici da

mantramo Hare Krišna. To nas ne spašava od temeljne stvarnosti materijalnog postojanja iako nam može dati različiti pogled na nju i zbog toga se prema njoj ophodimo na drugačiji način.

Ako želite biti brahmana ili vaisnava i samo mantrati Hare Krišna i ovisiti o Krišni to je jako lijepo, ali nemojte se onda žaliti ako nemate novaca. Što god da dobijete, dobili ste i s time trebate biti zadovoljni. Ne očekujte nikakve luksuzne zgrade, a ako vam se dogodilo da jednu takvu već imate - jako dobro, ali vi ćete umrijeti, a ta zgrada će se prije ili kasnije raspasti bez obzira što činili. Optimističan pogled na svijet. Idemo samo zajedno mantrati Hare Krišna i ne brinimo previše o tim materijalnim stvarima. Krišna je sve ovo i sve raznolikosti u materijalnom životu stvorio kao potpunu cjelinu i svi mi imamo svoju ulogu za odigrati u toj potpunoj predstavi. Naše je da djelomično sretno živimo u ovom svijetu kako bismo svoju dharmu mogli fino obaviti. Onda možemo u jednoj mjeri biti sretni i onda možemo umrijeti i vratiti se natrag kući Bogu. Ili možemo reći „Ne, ja ne želim sudjelovati u toj igri, ja ću se samo vratiti natrag kući Bogu.“ Ako se toga ozbiljno latite, to može biti vaša uloga u toj cijeloj predstavi, ali morate to prihvatiti ozbiljno. Ne možete istovremeno sačuvati tortu i pojesti je! Ne možete odlučiti da ćete iz nečeg uzeti samo najbolje, a ono gdje se pojavi poteškoća ćete ostaviti. Moramo prihvatiti cjelokupni paket ovog materijalnog života. Trebamo onda sretno proći kroz patnje i sreće i na kraju možemo misliti na Krišnu i vratiti se natrag kući Bogu.

Krišna je prisutan na svakom stupnju našeg života na ovaj ili onaj način. Kao bhakte naša je služba uvijek da mantramo Hare Krišna. Kao mladić ili djevojka dužnost nam je da studiramo - bilo da proučavamo Bhagavad Gitu ili da studiramo npr. stomatologiju ili

ekonomiju. Onda slijedi razdoblje u kojem propovijedamo ili se pak bavimo održavanjem obitelji ili jednostavno održavamo ili stvaramo. Radimo da bismo stvarali, razvijali i održavali bilo kao propovjednik ili obiteljski čovjek. I onda na kraju se možda trebate od svega povući. Što god da ste, morat ćete sve to ostaviti za sobom, a sve to je Krišna. Tu se radi o tome da služite Krišnu u svakom stadiju života u kojem se nalazite i da pritom ne smetnete s uma da to nije kraj. Tako možemo razviti odvojenost i u nekoj mjeri biti sretni unatoč usponima i padovima. I propovjednici imaju svoje uspone i padove. Možda nisi uvijek baš tako uspješan kao što bi želio. I to je Krišna. On ulazi u sve. On je aktivno načelo u svemu. Tako možemo biti predani Krišni, da se jednostavno predamo situaciji u kojoj se nalazimo.

Sretan život kao brahmacari. Ponekad se moraš predati služeći gurua. Barem kada služiš neke određene gurue, moraš se predati. Nije lako. Lijepo je, no istovremeno je zahtjevno. To je Krišna. Osoba treba biti odvojena. Ili odvojeni grihasta treba raditi, a da pritom nije vezan za plodove svoga rada. To je Krišna. To je Gospodin Višnu, načelo koje se nalazi ispod svega toga. Morati ćemo napraviti neku žrtvu.

Živa bića su stavljena u ovu materijalnu prirodu i ovisno o djelima koja su počinila u prošlosti zauzimaju razne položaje. Mi jednostavno zauzimamo razne položaje. To nismo mi, već je riječ o položaju koji smo zauzeli na određeno vrijeme, a te položaje nam daje Krišna u skladu s našom karmom i željama. Jednostavno ih treba prihvatiti. Ne možete to promijeniti. Ne mogu sad reći Krišni, „Ja više ne želim biti guru,“ jer bih svejedno završio negdje gdje bih nešto govorio i nekoga nešto podučavao. Ili netko drugi npr. kaže, „Ja želim biti guru.“ Ali ako to nije položaj koji tebi pripada, stvar neće funkcionirati. To je sanatan dharma

Zbog toga se moramo predati Krišni. Ako fino ne odradimo to što moramo na tom položaju, onda to može imati negativan učinak. No, moramo znati da se duša niti rađa niti umire i sve što učinimo, a tiče se svjesnosti Krišne nikada nije izgubljeno. Zato, dok možete trčati, trčite prema Krišni. Dok ste mladi i poletni trčite za Krišnom, jer kada postanete sredovječni možda više nećete moći tako trčati. Trčite dok možete zato jer nema nikakvog gubitka. Krišna kaže u Bhagavad Giti, „Samo se predaj Meni, ne brini, Ja ću te spasiti od svih posljedica grijeha“. I dok trčimo za Krišnom, možda zanemarimo neke dužnosti i nismo baš savršeni materijalisti, ali Krišni to ne smeta. Možda nismo ni savršeni bhakte, ali barem trčimo u pravom smjeru i svaki napredak (ma kako on mali bio) koji napravimo u tom smjeru od vječne nam je koristi.

– vječna dharma postojanja. Uvijek su postojali gurui, uvijek su postojali učenici, duhovne institucije, jer je Krišna tako uređio stvari. Kao što tamo u Vinatinom dvorištu uvijek postoje neke mačke. Možete se pitati zar one nikada ne umiru. Umiru, ali stalno dolaze neke nove. Nije da će gurui izumrijeti, dolaze novi gurui, institucije, asrami i mathovi. To je Krišna. To su različiti položaji i različita živa bića dolaze na te položaje jedno za drugim. Kao što sam ja sada guru tako će i neki od vas postati gurui, možda ne svi, ali neki sigurno. Netko je sada ovdje najstariji, ali u neko vrijeme ćete vi biti ti koji ste najstariji. Uvijek ostaju isti položaji. Na nama je da svoju dužnost koju imamo na tom položaju obavimo uz odvojenost.

Ovo je Krišnina kreacija, rečeno je ovdje u komentaru. Zbog svojih različitih želja i karme mi zauzimamo različite položaje. To je naša vlastita odgovornost. Nije Krišnina

greška to što smo završili na određenom položaju. Ne, mi to zaslužujemo. Evo sad postani guru. Netko bi mogao reći, „ha to bi bilo dobro.“ No, znamo priču o psu koji je ležao na ulici i spavao i naišao je tu jedan sadhu koji je radio strogosti i bio je pomalo gladan i nervozan. Tamo na ulici bio je pas koji mu je smetao na

putu. Svuda unaokolo bile su lokve vode, a taj pas je tamo ležao i smetao prolasku i onda ga je sadhu udario nogom. I kao što znamo, životinje govore pa je pas zapitao, „Hej što radiš, zašto me udaraš?“ „Smetao si mi. Bio si mi na putu.“ „No, nije bilo baš neophodno da me lupiš, mogao si samo reći vau ili nešto slično. Želim o tome porazgovarati s kraljem“. Tako su pas i sadhu otišli do kralja. To je isto Krišna – činjenica što obadvojica prihvaćaju kraljev autoritet. Uvijek će postojati neki kraljevi. Možda su dobri ili loši, ali uvijek su neki političari koji sjede negdje na vrhu i to ne možete zapravo promijeniti. Naravno, možete se na to žaliti, ali ne možete to promijeniti. Kralj je saslušao u čemu je stvar i upitao psa, „Koja je primjerena kazna za sadhua?“ Pas je odgovorio, „Trebaš ga postaviti za glavnog svećenika u hramu, za acaryu, za gurua“. Nakon toga sadhu se razveseli. Kralj se ponovo obrati psu i upita, „Što je to, kakva je to vrsta kazne?“. Pas reče, „Jesi li primijetio kako se sadhu razveselio?

Zbog svog neumjesnog ponosa, misli da je kvalificiran za taj položaj i zbog toga će upropastiti sebe i svoju obitelj. Ja sam bio na položaju tog gurua u prošlom životu.“

Ljudski oblik postojanja može biti odskočna daska u pakao ili možda neka prikrivena zamka za životinje, ali isto tako može biti i odskočna daska u duhovni i transcendentalni svijet. Krišna je tako ljubazan da kada se odrazimo sa te daske i ne uspijemo doskočiti na pravo mjesto, On postavi zaštitnu mrežu za svoje bhakte tako da dobijemo drugu priliku. U duhovnom svijetu su Krišna, Radha, sve gopije i bhakte i zato trebamo u svom srcu sačuvati što je moguće veće mjesto za Krišnu i zaokupiti um svjesnošću Krišne dok radimo ono što moramo obaviti u ovom svijetu. Čini mi se da većina nas ne može pobjeći od toga da nešto napravi u ovome svijetu. Napravite to u raspoloženju odvojenosti i što je moguće više mislite na Krišnu. ▲

Harinam u
Vojvodini
drugi dio

Piše:
Teja Gaurangi
devi dasi

Hvala vam što ste došli

Evo da podijelimo sa vama još malo nektara sa Nityananda-Haridas sankirtan turneje. Jučer smo zaokružili prvi dio turneje napustivši Bečej i predivnu Željkovu kuću u kojoj smo se tako lijepo družili. Napravili smo hariname u Adi, Senti, Coki, Molu i Bačkoj Topoli. Kada smo u nedjelju popodne saznali za vremensku prognozu za sljedeći tjedan, malo smo se zabrinuli jer su na vijestima prognozirali kišu i zahlađenje. To se već moglo osjetiti u ponedjeljak ujutro. Ipak, ovisimo o Krišni i po tom pitanju ne možemo ništa učiniti, osim da pjevamo i plešemo po kiši, što

smo i učinili u Bačkoj Topoli. Iako je tmurno nebo prijetilo kišom u bilo kojem trenutku, krenuli smo oko pet poslije podne u Adu, gde se upravo počeo održavati ljetnji sajam. Plesali smo oko sat vremena između postavljenih tezgi, ljudi su se tek počeli okupljati, a onda je počela padati kiša. S obzirom na naše veselo raspoloženje, možda je nekome izgledalo da smo došli prizvati kišu... Sljedeći dan prije podne smo otišli u grad Sentu. Čim smo izašli iz automobila susreli smo jednu prijatnu gospođu koja nas je pozdravila sa, "Hare Krišna." Njena kćerka je također bhakta, ona je u "crkvi" u Budimpešti. Bila je presretna što nas vidi i rekla je da će pozvati i svoje prijateljice da nas gledaju. Shvatili smo to kao dobar znak. Zaista, ljudi su nas prijateljski pozdravljali i stvorila se lijepa atmosfera. Počeli smo plesati kroz park, zatim kroz mali tržni centar, po glavnim ulicama u centru grada i, naravno, kroz nezaobilaznu tržnicu. Dok smo plesali na tržnici, Alambika je kolektirala bhogu. Cijelo vrijeme nas je pratila reporterka novosadske televizije i snimala, a Ivesvara prabhu je dao intervju. Anadi Krsna prabhu i Bhakti Grantha prabhu su podijelili nešto knjiga, oko tridesetak. Neke od žena su nas oduševljeno promatrale, tapšale po ramenu i prokomentirale, "Tako ste zlatni!" Neki su zurili u nas otvorenih ustiju,

kao da smo svjetsko čudo. Neki su se pravili da nas ne primjećuju previše, ali se vidjelo na njima da nije tako. Jedna žena na tržnici je dobacila, "Bolje bi bilo da idete da kopate." To je bila jedina negativna reakcija.

Inače, vidjelo se da niko tko nas čuje i vidi ne ostaje ravnodušan. Moj muž je upravo zbog toga izabrao ova mjesta za turneju, poznavajući mentalitet ljudi sa ovih područja odakle i sam potječe. Ovi su ljudi pitomi, gledaju uglavnom mađarsku televiziju gdje su bhakte često predstavljeni u pozitivnom svjetlu, i ono što je možda najvažnije, ovdje se uglavnom ništa ne dešava u pogledu javnih zbivanja, naročito ne nešto lijepo, radosno i nasmijano, a da ne kažem duhovno. Kao što znaju svi koji žive u Srbiji ili je posjećuju, ovdje su ljudi toliko pritisnuti bijedom, nezadovoljstvom i nesrećom da su se skoro zaboravili smijati.

Tako smo se ovih dana mogli iz "prvih redova" osvjedočiti kako ova duhovna energija u obliku svetog imena i nasmijanih bhakta utječe na ljude ne samo pozitivno, nego ponekad i duboko emotivno - drugim riječima, kako im dotiče srce. To smo naročito vidjeli kad smo bili u Coki. To je jedno malo selu u Banatu blizu Sente. Pošto nije tako blizu naše baze u Bečeju kao druga mesta i pošto je jako malo selo, a

nama se pokvario jedan auto, i uz sve to u svakom trenutku može pasti kiša, počeli smo ozbiljno razmatrati da ovaj put Coku izostavimo. Ipak, većina bhakta je poletno htjela izvršiti svoju dužnost bez obzira na rezultate - ako čak ne bude bilo ljudi da nas slušaju i gledaju, pročistit će se sama atmosfera koja je veoma zagađena prisustvom klaonice (koja je, hvala Bogu, propala). Tako smo krenuli u Coku u manjoj grupi, a oni koji su ostali su zaista propustili nektar. Još jednom sam se uvjerila da mi nismo kontrolori i da ništa ne ovisi o našim pretpostavkama ili planovima, nego od Krišnine vrhovne volje. Kad smo stigli u Coku, prvo smo ustanovili da i nije tako pusto kao što smo očekivali. Ali ne samo da su nas netremice promatrali ljudi koji su se našli na ulici, nego su počeli izlaziti na balkone i viriti kroz prozore - nesumnjivo veliki događaj za ovako malo selo. Kad smo stigli na tržnicu, koja također nije bila velika jer nije bio sajamski dan, jedna žena nas je pozdravila s takvim oduševljenjem da smo se zaustavili i počeli plesati oko nje. Ona je počela plakati i plesati s nama uzdignutih ruku, pjevajući uz nas: "Hare Krišna..." Ubrzo se pridružila i jedna bakica, sigurno ima 60-70 godina, i počela entuzijastično plesati mašući rukama poput nas. Mi smo mislili da i ona radi na tržnici, ali kasnije nam je rekla da nas je vidjela iz svoga stana i da je odmah sišla da nam

se pridruži!

Žena koja je plakala nam je neprestano govorila, "Hvala vam što ste došli, hvala vam!" Zatim smo se slikali sa svim prodavačima s tržnice, uključujući i nekoliko prolaznika. Krenuli smo da obiđemo još jedan krug po centru sela, a neki ljudi su nas sve vrijeme pratili. Među njima je bila jedna žena s malom djevojčicom, unukom. Na kraju nam je predložila: "Molim vas uzmite je i plešite s njom," pokazujući na djevojčicu. Mahayogini Radhi nije trebalo dva puta reći, odmah je zgrabila malu i počela plesati. Baka se također pridružila. Rekla nam je: "Joj, što volim ove ciganske pesme!" A jedna žena nas je pitala, "Iz kojeg ste vi manastira?" Druga žena je rekla Sitarani, "Ne razumem šta pevate, ali u srcu osećam da pevate o Bogu." Na kraju smo se slikali sa jednim veoma starim dečkom koji nas je također pratio. Pozvali smo i prolaznike. To je bio već kraj harinama i svi smo bili ispunjeni srećom od tako iznenađujuće divne reakcije ovih ljudi. Dok smo se slikali, svi smo se zagrlili i vikali: "Haribol!" Kad sam pogledala ženu koja je stajala pored mene, primijetila sam kako joj se oči pune suzama. Izgleda da su sreća i ljubav koji su prosto isijavali iz bhakta zaista dotakli srca ovih ljudi...

Jučer smo se rastali od bhakta Željka uz veliku tortu i pričanje realizacija sa harinama. Može se vidjeti da su bhakte dirnute energijom koja se, milošću Gospoda, pojavljuje među nama dok zajednički služimo Krišnu na ovaj način. Neki su rekli, a na nekima se i vidi da im je ovo jedan od najsretnijih događaja u životu. Možda je to i zato što se na ovim prostorima tako dugo nije

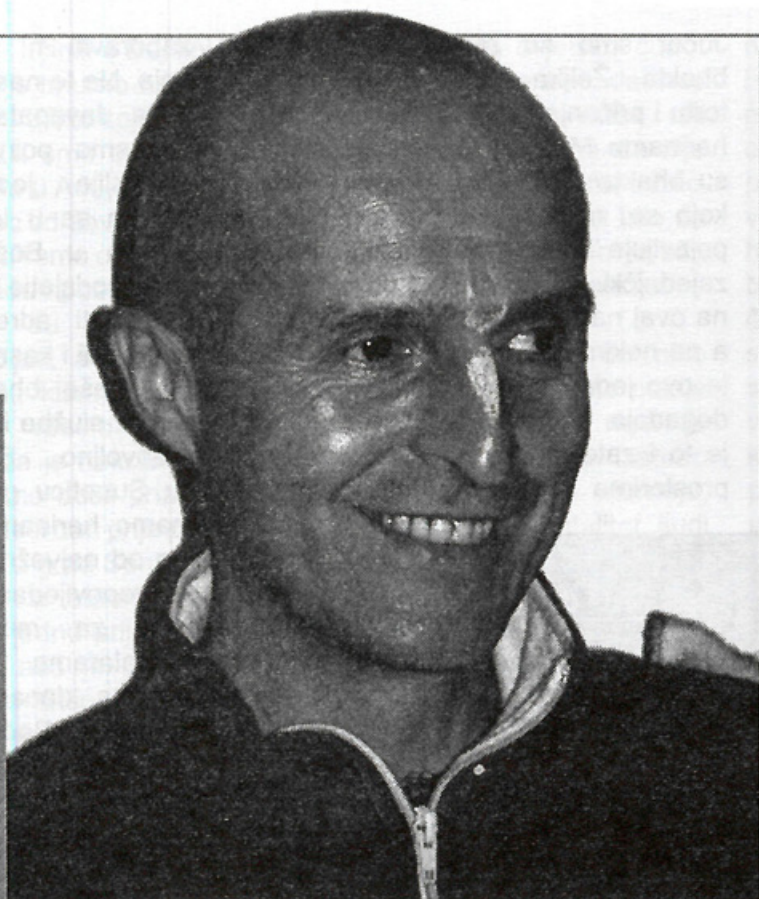

glasno pjevalo sveto ime u javnosti, pa su i ljudi i bhakte "pregladnili" i ne mogu da se dovoljno zasite te duhovne hrane. Svako veče imamo Nama-yajne i velike kirtane, i kao da niko ne želi da se ovo završi. Počeli smo sve ozbiljnije pričati o tome da ovo postane naša redovna praksa. Kao što je rekla mataji Alambika, društvo bhakta je kao droga - kada jednom dobiješ taj ukus koji se dobija u društvu bhakta, više ne možeš bez toga, samo čekaš sljedeću priliku za druženje.

Osim naše vlastite
sreće i inspiracije ne

smijemo zaboraviti ni na propovijedanje. Na to nas je podsjetio Srila Jayapataka svami, kojeg smo pozvali telefonom poslije jedne Nama-yajne. On se u tom trenutku nalazio u Bosni. Odmah nas je podsjetio da trebamo sakupljati adrese zainteresiranih ljudi i kasnije ih uključiti u naše bhakti vrikse. Svakako, službe ima više nego dovoljno... Sad smo došli u Suboticu gdje danas imamo harinam, i to je jedno od najvažnijih mjesta za propovijedanje. Molimo se za milost Gospoda Balarama koji se pojavio na današnji dan. Jučer je u Bačkoj Topoli dok smo plesali istovremeno padala kiša i sijalo sunce, za šta smo čuli da je jako povoljno. A ako se pojavi i duga, kao što se i pojavila, to označava milost Gospoda Balarama. To smo čuli od Srila Jayapatake svamija na Ratha yatri u Rijeci. Tako se na današnji dan zajednički molimo za milost Gospoda Balarama, kao i za vašu milost, dragi bhakte. Zahvaljujem se svima koji su odgovorili na prethodni izvještaj ohrabrujućim riječima - ništa bez vaših blagoslova! Zahvaljujemo se Kamala-locana prabhau koji je svojom donacijom doprinjeo da ovaj događaj postane stvarnost. Puno pozdrava od svih učesnika Nityananda-Haridas putujućeg harinama.

MADHU
MANOHAR
DAS

Život u skladu s prirodom

Reci nam par riječi o sebi, kako je sve počelo...

Počeo sam jako slavno. Nakon rođenja non stop sam plakao, mjesecima, vodili su me doktoru koji im je rekao da sam zdrav, ali ja sam i dalje plakao. Sve dok ocu nije prekipjelo pa mi je pripremio da će me baciti kroz prozor...

A kad si sreo bhakte?

U to sam vrijeme prestao čitati sve što me do tada zanimalo. Tražio sam neto više, nisam bio zadovoljan odgovorima koje sam dobijao. Odlučio sam se za neku ozbiljnu promjenu i naumio prestati pušiti. No, kako sam ranije već više puta prestajao i onda opet počinjao, ovog sam puta odlučio napustiti staro društvo koje me pozivalo na pivicu i cigaretu. Odlučio sam to napraviti za Novu godinu i navečer sam o tome obavijestio ženu i još je pitao, "A šta da mi postanemo i vegetarijanci?" Ona se odmah složila. Uvijek se složila sa mnom,

Madhava priya je najdivnija žena na svijetu. Ujutro smo to kazali djeci i ona su to odmah prihvatila. Planirali smo pojesti još samo to meso što smo imali u škrinji, no nakon tjedan dana više se nikome to nije jelo, tako da smo sve preostalo bacili. Kad smo mi to napravili, u proljeće nas je posjetio jedan bhakta. Žena i ja smo pred kućom gledali kako niču nove biljke, kad li dolazi jedan dečko i kaže, "Vi volite voće i cvijeće, sigurno će vas zanimati ove knjige." Ja sam mu odgovorio, "Može, ako imaš nešto na rubu realnog." On je kazao, "Baš te knjige imam." ja sam, naime, radio u tvornici papira, a tamo smo imali veliko postrojenje za rperadu otpadnog papira na koje je dolazilo puno različitih revija i knjiga iz cijele Jugoslavije. Tamo bih uvijek potražio jednu predivnu sarajevsku reviju, Arku. Tu sam prvi put došao u dodir s temama na granici realnog pa sam se počeo interesirati za religije. Jako su me privlačili Indijanci, njihov odnos s prirodom i Bogom.

I što je onda bilo s bhaktom?

Uzeo sam mu sve knjige što je imao, ne pogledavši niti jednu stranicu. Kad je bhakta otišao, otvorio sam knjige i vidio da tu piše o Bogu. Spremio sam ih, a kad je nakon par dana počela padati kiša, posvetio sam se čitanju i ostao zapanjen. Prvi put sam dobio odgovore na sva pitanja koja sam si do tada postavljao, a i na ona za koja uopće nisam znao da postoje. Žena je također odmah počela čitati. Do tada sam se spržio sa svime i svačime i u ljude nisam imao uopće povjerenja. Sada sam htio vidjeti postoje li u ovom svijetu takvi ljudi o kojima piše u knjigama. Našao sam adresu hrama u Ljubljani i odlučili smo ih posjetiti. Za prvi put djecu smo ostavili doma i otpremili se jednog jutra vlakom. Odlazak je bio malo šokantan jer sam prije kretanja naložio vatru i pri tom nehotice zapalio kotlovnicu pa sam u zadnji čas morao to gasiti i čistiti, ali nisam odustao od puta. Prvi dodir imao sam s Avadhutom, meni jako dragom osobom, na kojoj sam vidio sve o čemu sam čitao u knjigama. Tada sam već bio presnojed i to je bilo prvi put u ovih 11 godina da sam pojeo nešto kuhano, počastio sam rižu s jogurtom i bilo mi je jako lijepo.

Kako danas živite?

Danas sam blizu pedesete, ostavio sam posao, djeca dovršavaju školovanje. Polako napuštam taj dio svog života. Djeca su uvijek bila dosta različita od većine...

Jesu li i oni prihvatili bhakti yogu?

Da. Bilo je zanimljivo kad smo se vratili s drugog programa kući, donijeli smo kazetu s maha mantrom i stavili je u kazetofon. Kćer Tanja je pitala, "Sad ćemo samo ovu glazbu slušati?" A ja sam odgovorio, "Da," što se poslije obistinilo. Jako brzo smo izbacili televiziju, radio... Djeca su jako brzo odrasla, stvarno su to predivna djeca...

Kako izgleda jedan tvoj dan?

Dok sam imao posao, obrađivao sam i hektar zemlje, onda je to bilo stvarno puno posla, sada je puno lakše... Ako sam u dobroj duhovnoj formi, ustanem se jako rano, počnem s tuširanjem i mantranjem, onda napravimo program, poslije radim cijeli dan najviše na zemlji. Uzgajamo voće i povrće, puno cvijeća, ali radim sve živo, od nacрта za kuću do čišćenja. Navečer se okupimo oko duhovnih tema.

Što uzgajate?

Od povrća sve što možemo proizvesti za vegetarijance i presnojede. Puno paradajza, paprike, krastavaca, puno vrsta salata, kupusa, mrkve, cikle, repe, brokule... Sve što treba za vegetarijance. Imali smo ove godine 22 velike gajbe krumpira. Puno bhakta

nam dolazi, puno trošimo za sebe, a i djecu u Ljubljani na studiju pokrivamo s voćem i povrćem iz svog uzgoja. Jako, jako malo tog kupujemo, a volio bih da sa sljedećom godinom proizvodim 95 posto svega što mi treba. Još kupujemo maslinovo ulje koje je kod vas stvarno izvrsno.

Kako ste postali presnojedi?

Sestra mi je donijela knjigu o sirovoj ishrani, žena ju je počela čitati, a ja sam je zamolio da mi čita naglas. Čim je pročitala da u prirodi vladaju neki zakoni, meni je odmah bilo jasno da u ovom svijetu vladaju zakoni, a mi ih se skoro nitko ne držimo. Odlučio sam sutra prijeći na sirovu ishranu, a žena mi se odmah pridružila. Posebna žena, tako lijepo je slijedila. I tako smo do danas presnojedci. Hrana k'o hrana, nije to ništa posebno, no lijepo se povezuje s Bhagavad gítom kad kaže da ne treba puno vremena trošiti na održavanje tijela u dobrom stanju. Kad jedeš sirovo, uopće ne razmišljaš o zdravlju jer nikad nisi bolestan.

Kako se Krišni sviđa kad Mu nudite samo sirovo?

Ha, ha. to je druga priča. Krišna za svakog ima specifičan pristup. On ništa ne uzima, nego daje. Kad sam postao vegetarijanac, dobio sam toliko finih, novih okusa, fantastično je sve bilo. A kad sam prešao na sirovu hranu, kada sam dobio ukus za to, onda je sve postalo sto puta bolje nego prije. Krišna nikad ništa ne uzima, a da ne da nešto veće, bolje. Što dublje zalaziš u svete spise, dolaziš do sve novog i novog nektara. Isto tako i kod sirove hrane - kad ti se promijene osjetilne stanice i dobiješ okus za sirovo, onda je to stoput bolje.

Da, ali ja sam mislila kako se to Krišni sviđa? U Jagannath Puriju primjerice, u svom obliku Gospodara svemira, cijeli dan jede nešto, ali kuhano, pečeno, prženo...

Ja gledam to tako, a kako Krišna, vidjet ćemo. Krišna kaže, "Ponudi Mi cvijet, list ili vodu..." i potpuno je zadovoljan. Zašto onda ne bi bio s lijepim voćem, slatkim, prekrasnim, koje dozrije na drvetu i nije transportirano ni prskano nekim stvarima? Ponudiš Mu ono što si se potrudio. A ja ulažem puno truda, i onda ponudim ono što od toga dođe. Ja tako malo napravim. Sve On napravi, zapravo. Ja samo mao počeskam po zemlji i stavim Njegovo sjeme, malo održavam i dobijem Njegove plodove. On da i ukus, sve. Onda to ponudim. Da li je zadovoljan? Što ja znam, još me drži u bhakti yogi.

Uspijevate li sve uzgojiti bez kemije? Kako štitite biljke, na primjer kupus od onih gusjenica?

Što se tiče kupusa i crva, puževa i tih stvari, uopće ih ne diram. Jednostavno ih pustim. Uvijek sadim puno više nego li je nama potrebno, jer onda uvijek meni ostane više nego dovoljno. Od povrća prskam jedino paradajz s bakrenim pripravcima, a od voća lozu. Nije to prskanje tako grozno kao što ljudi misle. Ako grožđe dobro ispereš u vrućoj ili tekućoj vodi, nije to tako grozno. Zašto? Jer voće ide tako brzo kroz probavni trakt da otrove tijelo izbací. Sve je to uglavnom sama tekućina i jako brzo ide van. Ali ja većinom ne prskam, osim tih par voćaka. Pripremam gnojiva od kopriva, preslice, kamilice, a u zemlju stavljam humus koji daje izvrstan okus. Sad sam u jesen pripremio ogromne količine komposta da dozrije na proljeće... Stavljam na hrpe razno bilje, grančice, otpad... Kod presnojeda više nema kućnog smeća. Da nema vegetarijanstva mogao bih otkazati odvoz smeća. Zna li što to znači za ekologiju, za ovaj svijet? Ljudi će se na ovo

planeti ugušiti u smeću. Uskoro ću kod kuće napraviti i mali poljski WC, tako da to zaokružimo. Ljudi zagađuju prirodu tristo na sat...

Čula sam da se kod vas okupljaju bhakte i da su to prave fešte.

Da. Godinu dana nakon što smo počeli s bhakti yogom, nismo se više mogli okupljati na mjestu koje smo do tada koristili, pa smo mi naumili u tu svrhu koristiti jednu svoju sobu. Najprije je to bila manja soba na katu, a onda kad smo prestali s televizijom, dnevna soba više nije bila u funkciji pa smo u nju preselili božanstva i u većem prostoru počeli s tim programima. Ponekad dođe više, ponekad manje bhakta, jer neki studiraju u Ljubljani. Dođe nas od deset do dvadeset, a dođu nam u goste i iz Zagreba. Uvijek imamo nekog u gostima, pomažemo bhaktama oko zdravlja... Pozivamo puno duhovnjaka, od kojim mislimo da ćemo imati puno koristi jer su napredniji od nas. Kod nas se stalno nešto događa, nema odmora.

Kad bhakte dođu, za njih pripremite kuhano?

Da, za njih se priprema ono što najviše vole, a to je kod nas burek od sira. To jako vole. Madhava spremi i biskvit od puno vrsta voća. Ne možeš vjerovat koliko mogu bhakte dobrih stvari počastiti.

Vaš duhovni učitelj, Sacinandana svami vas također posjećuje.

Da, a što je najbitnije, rekao je da će to svake godine napraviti. Ove godine nas je bilo preko 100. Imam plan napraviti puno toga da bi bilo mjesta i za 200, 300 ili čak možda i više ljudi. Takvog procesa kao što je bhakti yoga nema nigdje na svijetu. Ljudi će polako, kad prestanu jesti meso dobiti višu svijest i to shvatiti pa će početi dolaziti. Običan čovjek se mijenja tek kad vidi neki primjer. A ja ovim što radim želim dati primjer i bhaktama kako mogu živjeti u skladu s Prabhupadinim uputstvima o jednostavnom življenju. Svatko može sam proizvesti svoju zdravu hranu. Za sirovu se ishranu kaže da je skupa. I jest tako, to je najskuplja prehrana, ukoliko sve kupujete. Ali svatko može svojim trudom uzgojiti svoju hranu i to je onda veliko zadovoljstvo koje donosi miran um i zdravo tijelo. Zato bi većina bhakta trebala živjeti na selu i proizvoditi ono što im treba za jesti, a u gradovima bi trebali ostati samo ozbiljni propovjednici koji će poruku širiti među duhovno još neosvještenim stanovnicima. Ja planiram u budućnosti još pojednostaviti svoj način života. Posao sam ostavio, a namjeravam izgraditi i malu kuću zemunicu, koju ću lako održavati i zagrijavati s malo tankih grana, bez potrebe za motornom pilom, benzinom, strujom... U međuvremenu idem naokolo i propovijedam ljudima o prednostima sirove ishrane i jednostavnog načina života i, moram reći, da nailazim na jako veliki interes. Mnogi me posjećuju poslije predavanja jer žele uživo vidjeti ono o čemu pričam. ▲

"Ako sam u dobroj duhovnoj formi, ustanem se jako rano, počnem s tuširanjem i mantranjem, onda napravimo program, poslije radim cijeli dan najviše na zemlji. Uzgajamo voće i povrće, puno cvijeća, ali radim sve živo, od nacрта za kuću do čišćenja. Navečer se okupimo oko duhovnih tema."

SRILA PRABHUPADA- NAŠA JEDINA VEZA S KRIŠNOM

Sjedne je strane vrlo lako govoriti o Srila Prabhupadi jer ima toliko stvari za reći o njemu, a s druge je strane uvijek teško govoriti o njemu jer je teško odabrati ono što bi trebalo reći. Posebno je teško govoriti o Prabhupadi na dan njegova odlaska, barem za neke, jer osjećaju bol odvojenosti od Srila Prabhupade. U pjesmi "ye anilo prema dana" Narottam das Thakur pjeva o svojoj razdvojenosti od Gospodina Caitanye i mnogih Njegovih pratioca. Zanimljivo je da je ta razdvojenost jedna od najvećih boli koje postoje. U razgovoru između Gospodina Caitanye i Ramanande Roya, opisanom u Caitanya cartamrti, Gospodin Caitanya pita što je najviše savršenstvo života, a Ramananda Ray, koji je u duhovnom svijetu Visakha, onda nabraja. Najprije spominje obavljanje dužnosti iz varnasrama dharme, no Gospodin Caitanya stalno traži da Mu kaže nešto još uzvišenije, sve dok ne dođe do ljubavi prema Bogu i gopijama. Razgovor ide dalje i u jednom trenutku Gospodin Caitanya ga pita koja je najveća bol koju možeš iskusiti. Kako to,

možemo se zapitati, prakticiramo duhovni život, a govorimo o boli? Ramananda Ray je odgovorio da je najveća bol koju možeš doživjeti ona što potječe od razdvojenosti od bhakte. Iz knjiga kao što je "Krišna, izvor sveg zadovoljstva" možemo vidjeti kako gopije, kad Krišna ode, ne mogu misliti ni na šta drugo. Samo se sjećaju Njegovih zabava, onoga što su radile s Njim. Za nas obično to ne predstavlja neku veliku bol jer nemamo razvijen odnos s Krišnom. Barem ja se mogu pitati da li mi stvarno predstavlja bol kada se ne mogu naći s bhaktama. Ili samo pomislim, "O.K. Nije se dogodilo. Što se tu može?"

Može postojati i sasvim suprotno, bolesno stanje. Kada osjećamo bol u društvu bhakta. Uzrok tome mogu biti naše nečistoće ili nečistoće drugih, ali to nije prirodno stanje. Pravo stanje je da doživljavamo bol kad nismo u društvu bhakta. Mnogi od nas imamo to iskustvo, barem u nekoj mjeri. Osjećamo olakšanje kad dođemo u društvo bhakta. Ako smo više sati u društvu

materijalistički orijentiranih osoba ili više dana, tjedana, obavljamo neke druge dužnosti i nemamo kontakta s bhaktama, kad dođemo na neku sangu, festival ili slično, odmah osjećamo veliku promjenu. Kao poslije teškog rada. Radiš cijeli dan, možda u uredu, onda autobusom putuješ kući, a unutra je valjda 50 stupnjeva, sav se preznojiš. Kad dođeš kući i otuširaš se, osjećaš veliko olakšanje. Tako su isto i duhovne aktivnosti, pjevanje Hare Krišna

maha mantrama i društvo bhakta nešto poput takvog tuširanja koje ti donosi olakšanje, praktički te oživi to društvo bhakta. Ako to ne možeš kušati svaki dan, ta razdvojenost od bhakta može biti uzrok boli.

U ovoj pjesmi Narottam das Thakur osjeća takvu bol zbog razdvojenosti od bhakta da je spreman glavu smrskati udarcem u stijenu ili ući u vatru, jer je bol neizdrživa. U pjesmi spominje osobe koje su se družile s Gospodinom Caitanyom, a ne toliko osobe s kojima je on sam bio. No, kad su i te osobe s kojima je proveo većinu vremena, otišle s ovog svijeta, kao što su bili Rama-

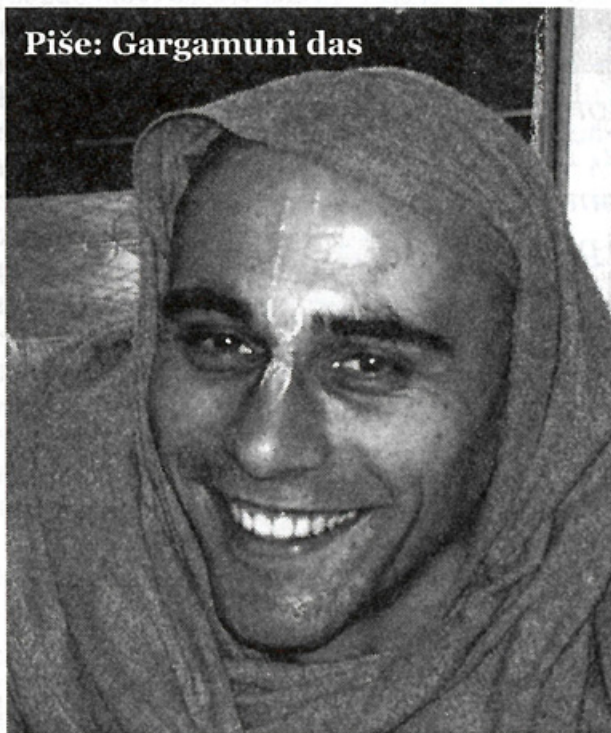
candra Kaviraj i Srinivas Acarya, Narottam das Thakur nije više nalazio nikakvog smisla u svom životu. Htio je otići za njima i nastaviti sa služenjem. Tako da je svoje posljednje dane preživio u velikoj odvojenosti od bhakta koja je bila jasno vidljiva..

Vapu i Vani

Da bismo mogli osjetiti razdvojenost od bhakta, Srila Prabhupade na primjer, mora postojati odnos.

Ako nema odnosa, nitko neće osjećati razdvojenost. Razmišljao sam kakav je moj odnos sa Srila Prabhupadom. Da li uopće postoji, koliko je jak i kakvu razdvojenost ja osjećam kada pomislim na Srila Prabhupadu? I vidio sam da stanje nije baš briljantno. Zato bih htio govoriti o tome kako uspostaviti odnos s osobom kao što je Srila Prabhupada. Kad bi nekoj materijalističkoj osobi rekli da uspostavi odnos s Prabhupadom, što bi ona odgovorila, "Pa ti si lud,

Piše: Gargamuni das

on je davno umro! To je nemoguće!" Ali iz duhovnog kuta gledanja, postoje barem dva načina druženja s velikim osobama kao što su duhovni učitelji i acarye. Jedan način je vapu. To znači imati osobni kontakt, biti fizički u društvu. Možeš osobu vidjeti, nešto joj skuhati i vidjeti da jede... To je jako fino druženje. Kad prestane, imaš puno toga što ti ostane, čega se možeš prisjećati. No, što se Srila Prabhupade tiče,

"Srila Prabhupada je za nas jako, jako važna, glavna osoba u ISKCON-u. Njegove upute su ono što nas u stvari vodi u duhovnom životu. Zbog njih oživimo i one nas održavaju na životu. To je naša jedina veza s Krišnom. Preko učeničkog nasljeđa, preko Srila Prabhupade."

većina nas nije imala takvu priliku. Nešto toga možemo uhvatiti iz raznih priča koje pričaju Prabhupadini učenici, koji su bili s njim. Isto tako možemo slušati njegova predavanja i tako uhvatiti barem dio njegovog prisustva, možemo čitati knjige koje govore o njegovim aktivnostima i gledati raznorazne filmove, videa, DVD-e o Prabhupadi. To će nam dati barem neki uvid u to što znači imati taj osobni, živi kontakt sa Srila Prabhupadom.

Osim vapu druženja, postoji još i vani, druženje preko riječi, odnosno preko uputa. Bhaktivinoda Thakur je napisao jedan lijep stih za samadhi Haridas Thakure u Jagannatha Puriju, koji Srila Prabhupada često spominje. U tom stihu se kaže da griješi onaj tko smatra da vaisnava umire, jer vaisnava uvijek živi u zvuku, u svojim riječima. I to je način na koji se možemo družiti s velikim duhovnim učiteljima. Preko njihovih uputa. Upute koje oni daju zapravo dolaze

od samoga Krišne. U Bhagavad giti Krišna govori da se ovo znanje prenosi putem učeničkog nasljeđa. Veliki acaryi prenose Krišnine riječi i to tako da za nas budu jasne, da ih u konkretnoj situaciji, određenom vremenu i mjestu možemo upotrijebiti jer su važne i relevante za naš život. Ako pogledamo učeničko nasljeđe koje imamo na oltaru i ono koje je zapisano u Bhagavad giti, vidjet ćemo da se temelji na uputama, na siksi. Iako je svatko od njih je povezan diksa linijom, naglasak je na uputama, na osobama koje su slijedile te upute i tako doprinijele učeničkom nasljeđu. Što se tiče Međunarodnog društva za svjesnost Krišne, Srila Prabhupada je naš glavni siksa guru. Sve upute, sva filozofija dolazi od njega. A svi naši duhovni učitelji govore iste upute koje nam je dao Srila Prabhupada. To je njihov zadatak, njihova služba. Srila Prabhupada je često govorio, "Ja nemam nikakve zasluge, ja samo prenosim ono što sam dobio od svog duhovnog učitelja." To isto danas rade i njegovi učenici. Tako da je Srila Prabhupada za nas jako, jako važna, glavna osoba u ISKCON-u. Njegove upute su ono što nas u stvari vodi u duhovnom životu. Zbog njih oživimo i one nas održavaju na životu. To je naša jedina veza s Krišnom. Preko učeničkog nasljeđa, preko Srila Prabhupade.

Kako do znanja?

Kao dijete u majčinom trbuhu koje ima samo jednu vezu koja ga održava na životu - pupčanu vrpцу. Ta naša pupčana vrpca je Srila Prabhupada i njegove upute. Dijete je u trbuhu, pritišće ga sve sa svih strana, u mraku je i jedini izvor života mu je ta pupčana vrpca. Slično je i sa nama. U materijalnom svijetu smo u tami, ima tako puno raznih nevolja koje nas pritišću sa svih strana. Što možeš napraviti u tom položaju? Kad ti je dosta možeš malo nogama mlatarati naokolo, ali to ne pomaže baš puno. No, jedini način na koji se možemo održati na životu jest pomoću pupčane vrpce.

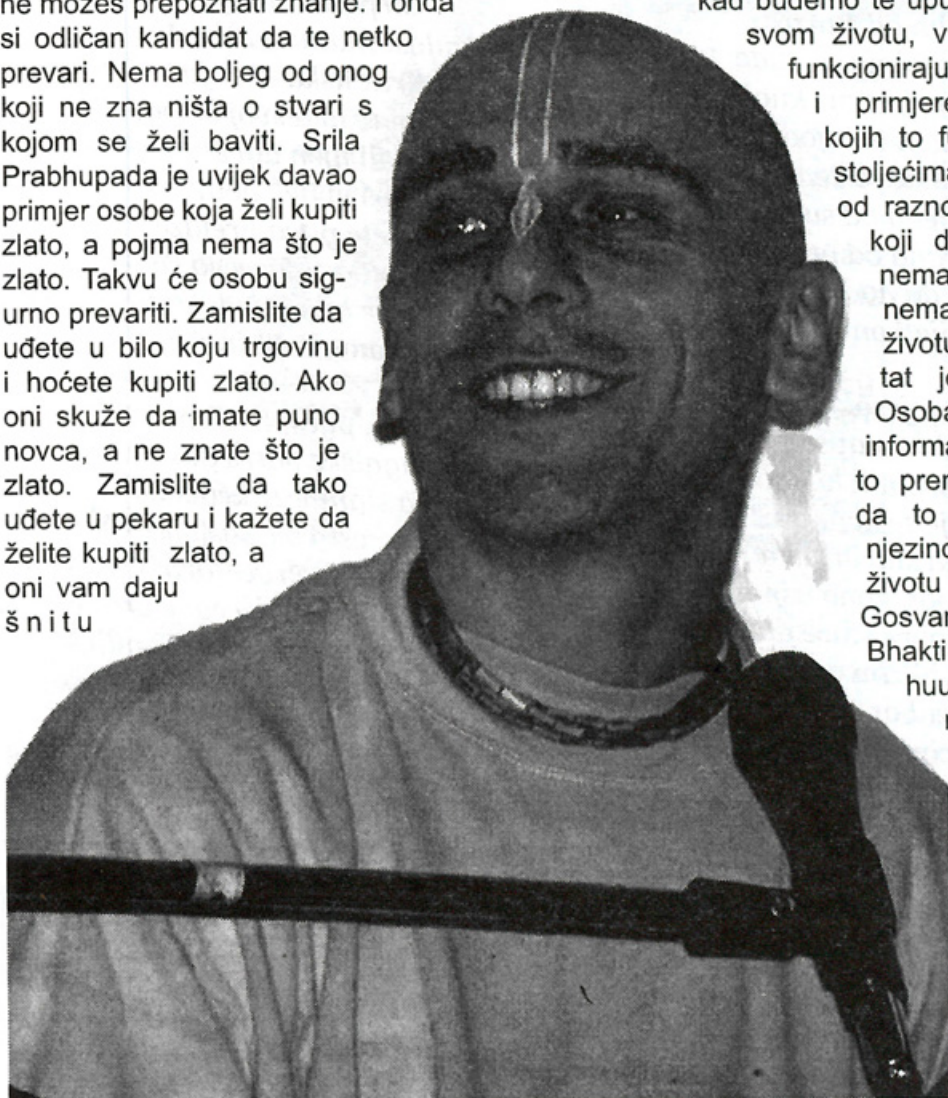
Ako su upute koje dolaze od Srila Prabhu-

pade tako važne, postavlja se pitanje kako ja mogu do njih doći. Moram doći do njih jer su važne za moj duhovni život. Kako to napraviti? Mi nikada ne podržavamo slijepu vjeru - da osoba mora samo prihvatiti upute i slijediti ih bez razumijevanja. Čak nam je dužnost da pokušamo razumijeti te upute, da prepoznamo koje su značajne u našem životu. Danas u svijetu ima tako puno informacija da možemo biti sasvim zbunjeni. Kad se počneš baviti duhovnim životom, kada se pojavi neka želja, javi se i potreba da pronađeš pravo znanje, da pronađeš te upute. No, tu imamo jedan veliki problem. Potrebno ti je znanje, a isto tako trebaš znanje da bi mogao prepoznati to znanje. A znanje nemaš. Bez znanja si i ne možeš prepoznati znanje. I onda si odličan kandidat da te netko prevari. Nema boljeg od onog koji ne zna ništa o stvari s kojom se želi baviti. Srila Prabhupada je uvijek davao primjer osobe koja želi kupiti zlato, a pojma nema što je zlato. Takvu će osobu sigurno prevariti. Zamislite da uđete u bilo koju trgovinu i hoćete kupiti zlato. Ako oni skuže da imate puno novca, a ne znate što je zlato. Zamislite da tako uđete u pekara i kažete da želite kupiti zlato, a oni vam daju šnit u

kruha i kažu, "To je zlato." "A koliko trebam platiti?" "Za tebe prava sitnica. Samo pet tisuća kuna." "A da," mislite si vi, "čuo sam da je zlato jako skupo. U redu je. Platit ću ja to. Sad imam zlato." I ne samo da sam misliš da imaš zlato, nego i drugima pokazuješ kako imaš zlato. Reklamiraš. I ako ni drugi nemaju znanja o tome, onda ne samo da si ti bio prevaren, nego varaš i druge.

Dakle, kako do znanja s kojim možemo prepoznati pravo znanje? Vjerojatno ima više odgovora na to pitanje, no sigurno je da je ključna stvar naša iskrenost. Naša iskrena želja. Ako imamo tu želju, onda će nam je Krišna ispuniti. Staviti će nas u situaciju u u kojoj ćemo doći u dodir sa znanjem. A

kad budemo te upute primijenili u svom životu, vidjet ćemo da funkcioniraju, vidjet ćemo i primjere soba kod kojih to funkcionira već stoljećima. Za razliku od raznoraznih učitelja koji daju znanje, a nema ništa od toga, nema rezultata u životu. Jedini rezultat je to varanje. Osoba dobije neke informacije i onda to prenosi dalje bez da to funkcionira u njezinom životu, u životu drugih. Rupa Gosvami je zapisao u Bhakti rasamrta sindhuu da je to samo nepotrebno uznemirenje u društvu. Ako ne dođemo do pravog znanja, sami

**Nastavak
na str. 28**

Bengalske vatre

Vrisabha das

Prah, pijesak i pepeo.
Bengalske vatre gasnu.
Iza starih hramskih vrata
čuju se još samo
mrmljanja pujarija
oronulih od starosti.
Božanstvima se nude
uglavnom šećerne kuglice.
Pod strehom već godinama
čući stara žena.

Opaljena od sunca.
Smežurana od vremena.
Strpljivo čeka da dodijeli caranamrtu
nekom rijetkom posjetiocu.

Prah, pijesak i pepeo.
Bengalske vatre gasnu.
Umjesto brojnih hodočasnika,
roje se komarci.

Iza starih slika
kriju se još samo uspomene
na dobre stare dane.

U blizini se čuje
žubor Gange
čiju vodu piju
mršava bufala.

Pod krošnjom banjana
već godinama sjedi stari vaišnava
koji prebire po brojanići
i šapuće svete mantre.

Prah, pijesak i pepeo.
Bengalske vatre gasnu.

Umjesto Gaurange,
poganimi obožavaju Yankee-je.
Svetogrđe je navuklo
plašt siromaštva.

Još samo prosjaci
strpljivo čekaju
milost Zlatnog Plesača.
Britanska aždaja
se povukla u svoj brlog,

ali njen ugriz
još uvijek boli.
Siluete ptica prelaze
preko istog zalazećeg sunca
koje je bilo svjedokom
mnogih čudesa.

Prah, pijesak i pepeo.
Bengalske vatre gasnu.
Na slaminatim krovovima
umjesto blagoslova
putujućih svetaca,

sljeću još samo drečave vrane.
Iako rođeni na svetoj zemlji,
skriveni pod maskama isposnika,
prevaranti igraju
svoju bijednu ulogu.

Ruševine starih svetišta
postale su stjecišta
zmija i šišmiša.

Ali ipak,
zidovi su još uvijek
natopljeni jekom molitvi.

*Prah, pijesak i pepeo.
 Bengalske vatre gasnu.
 Već su odavno obrasli
 mnogi putevi
 kojima su plesali
 Šri Caitanya i Šri Nityananda.
 Iza bambusove šume
 kriju se mala glinena sela
 gotovo napuštena
 zbog pošasti hedonizma.
 Ali ipak,
 na zidovima se još uvijek suše
 lepinje od kравljih balega.
 Vrijeme je utkalo svoju poruku
 u kožu izumrlih generacija.*

*Prah, pijesak i pepeo.
 Bengalske vatre još uvijek plamte,
 jer ostale su knjige;
 svjedočanstva legendarne revolucije.
 Sjeme posijano u tuđini
 urodilo je plodom.
 Nije li to čudno?
 Proročanstvo se polako,
 ali bezgrješno ispunjava.
 Tradicija još uvijek živi
 u srcima pokajnika iz daljine.
 Jedan svijet odumire,
 a jedan se rađa;
 jer istina ne može biti izgubljena.
 Može biti samo zaboravljena.*

Petite Somme (Radhadesh), 23/05/05

Gospodinova volja

Tvoja je volja
 Da slušam, slavim i
 mislim
 na Svevišnjeg
 Samo se tako vratiti
 Tebi
 Ti si moja želja
 uđi u hram
 uputi molitvu,
 Hare Krišna
 To je moja molitva
 To je Gospodinova
 volja
 Krišna

Zdenko, VI/05.

ćemo biti uznemireni i uznemiravat ćemo druge. A to nema nikakve praktične vrijednosti, osim možda za nekog nešto malo materijalne koristi, no to je sve na razini karme, što znači da ćeš, ako si ti nekoga prevario, biti i ti prevaren.

Što tu ima za mene?

Slijedenjem vjerodostojnog procesa kao što ga je donio Srila Prabhupada, nećemo biti uznemireni, odnosno naše će uznemirenje

I ako nemaš te milosti, možeš misliti, "Ja sam prestao mantrati, ja se neću dizati ujutro." Ali to nisi ti odlučio, dozvola za to dolazi s nekih sasvim drugih instanci. Ono što mi možemo uzgajati je želja.

biti manje nego bez tog znanja. Polako ćemo napredovati, imat ćemo neku viziju u životu, težimo onome što je u spisima opisano kao savršenstvo. Uz prakticiranje i slijedenje tog procesa razvija se odnos s osobom koja nam je donijela to znanje, te upute. Prvi korak pri tom možemo opisati kao - Što tu ima za mene? Upustit ćemo se u neke aktivnosti samo ako vidimo da tu ima neke koristi za nas. Krišna kaže da mu prilaze četiri vrste ljudi - radoznali, nesretni, željni bogatstva ili znanja. Isto tako i sa Srila Prabhupadom. Ako na početku ne vidimo da tu ima neke koristi za nas, nećemo napraviti taj prvi korak. Zbog toga nas i Krišna i Prabhupada ponekad malo prevare, stave nas u neku situaciju u kojoj nemamo nikakvog drugog utočišta osim njih, pa polako počnemo razvijati odnos s njima. No, ne smijemo ostati samo na tom prvom koraku jer ćemo onda vrlo lako odbaciti Prabhupadu i Krišnu kad ustanovimo da se neke naše sebične želje

moгу ispuniti i bez njih.

Drugi korak je da napravimo nešto za Krišnu i za Prabhupadu. Kad vidimo da upute koje smo dobili funkcioniraju u našem životu, postat ćemo zahvalni, a iz zahvalnosti se razvija želja da pokušamo nešto napraviti za tu osobu, da joj ugodimo. Jučer sam čitao razgovor između Krišne i Brahme. Bilo je jako zanimljivo. Brahma se molio da bude opunomoćen da može ponovo stvoriti svijet, a istodobno se molio da ga Krišna zaštiti od ponosa. Mi se vrlo lako napušemo zbog nekih bezveznih stvari koje smo napravili, a zamislite samo kako tek na položaju Brahme osoba može biti ponosna, kada je stvoritelj cijelog svijeta! Krišna mu je odgovorio da se već sve to za što se Brahma molio, počelo odvijati. I onda mu kaže, "Znaš dragi moj Brahma, sve tvoje molitve, sve tvoje aktivnosti i sva tvoja askeza, to je u stvari Moja milost."

Mali i zahvalni

Što onda reći za nas? Ako malo razmisliš, vidiš da je sve to što radimo samo Krišnina milost, milost Prabhupade i duhovnog učitelja. Sjećam se kad sam prvi put dobio ove knjige u ruke, kad sam počeo čitati. Krišna kaže Brahmi "sve tvoje molitve su Moja milost." Kad sam ja vidio da bhakte mantraju 16 krugova dnevno, mislio sam da je to nemoguće napraviti. Krišna kaže, "Sve tvoje aktivnosti su Moja milost." Nikada ne bih pomislio da ću ikada raditi aktivnosti koje danas radim. To mi je bilo nezamislivo i neizvedivo. A kamoli tek ove naše strogosti koje su za nas veliki problem, a zapravo su minimum od minimuma. Regulativni principi, ustajanje rano ujutro, nejedenje mesa. Ja sam si mislio, "Svaka čast onim osobama koje to mogu napraviti. Ja to ne mogu, to je za mene nedostižno, ali ću raditi kao što sam mislio u životu i pokušat ću odvojiti nešto malo od onoga što budem zaradio i dati tim svetim osobama. Jer zaista ništa u ovom procesu ne bih mogao napraviti svojim sposobnostima. To mi je bilo sasvim jasno. U stvari je sve to nji-

hova milost. I ako nemaš te milosti, možeš misliti, "Ja sam prestao mantrati, ja se neću dizati ujutro." Ali to nisi ti odlučio, dozvola za to dolazi s nekih sasvim drugih instanci. Ono što mi možemo uzgajati je želja. Tu želju, ako je iskrena, Krišna će podržati i sve više i više toga ćemo moći napraviti u svom duhovnom životu. Naš duhovni život je u stvari milost Srila Prabhupade, gurua i Krišne i ako toga možemo biti svjesni, nećemo biti ponosni. Bit ćemo jako mali jer ćemo znati da to možemo uvijek izgubiti zbog svojih nepravilnih stavova ili glupih aktivnosti, a uz to ćemo razviti veliku želju da nešto napravimo kako bismo uzvratili tim velikim osobama koje su nam to dale.

Onda se možemo pitati što je to Srila Prabhupada htio napraviti? Kada je došao na Zapad i kad su se oko njega počeli skupljati prvi ljudi, osnovao je ISKCON, Međunarodno društvo za svjesnost Krišne. Ta je organizacija bila instrument za ostvarenje ciljeva koje je on odredio. Postoji 7 glavnih ciljeva ISKCON-a. Dobro ih je s vremena na vrijeme pročitati da bismo znali što je svrha organizacije u kojoj se nalazimo. ISKCON želi zainteresiranim ljudima omogućiti da postanu i ostanu svjesni Krišne. To je nit vodilja svih tih sedam ciljeva. Ako želimo Srila Prabhupadu zadovoljiti ili mu pomoći, onda možemo naći svoju ulogu u toj organizaciji koju je osnovao. To je kao familija ili vojska, svatko ima svoje mjesto, svatko daje svoj doprinos. Ako to složno funkcionira, onda dolaze i rezultati.

U misiji do posljednjeg daha

U svom je životu Srila Prabhupada pokazao ono što je želio od ISKCON-a - kako propovijedati, kako drugima davati svjesnost Krišne i to je radio do posljednjeg daha. Nije mogao ni micati tijelo, ležao je samo na leđima, bhakte su mu držali knjigu nad glavom kako bi mogao pročitati sanskrt, držali su mu mikrofona pored ustiju, a on je prevodio, komentirao do posljednjeg trenutka. Nikada nije rekao, "O.K. Sad je vrijeme za mene, sad imam pauzu,

bilo je dovoljno, dao sam sve što sam mogao." Radio je do posljednje sekunde. Takav je bio cijeli njegov život. Imao je tu misiju da pomogne drugima. Dok je bio obiteljski čovjek, puno vremena je proveo pripremajući se za ono što će napraviti. Ne možeš ništa napraviti ako nisi spreman kada dođe ta situacija. Desetljećima se pripremao za svoju akciju propovijedanja koju je počeo u 70. godini, što je također nezamislivo. Da je tada ostao u Vrindavanu i mantrao do kraja života, nitko mu ne bi zamjerio. Ali on je to napravio, izložio se tolikim neprilikama, zdravstvenim problemima, društvu osoba koje su bile daleko od povoljnog društva za spiritualistu, pomagao je svima s kojima je došao u kontakt. Do kraja života je davao svoju krv, svoj znoj. Ako imamo tu sliku o Prabhupadi, imat ćemo veliku želju da saznamo još više o njegovim pogledima, kako je reagirao u pojedinim situacijama, koje je upute najviše naglašavao, koje bih upute ja obavezno trebao primijeniti u životu. Tako će se postupno razvijati naš odnos sa Srila Prabhupadom.

Jedini način na koji možemo biti u kontaktu s njim je preko njegovih uputa, vanija. To je naša jedina pupčana vrpca, jedini naš spas i kontakt s pravim životom, duhovnim životom pa bismo ga trebali iskoristiti. Slijeđenjem uputa koje je dao Srila Prabhupada i primjenjivanjem znanja koje nam je dao, naš odnos s njim će se razvijati, a isto tako će se razvijati naša svjesnost Krišne i sasvim prirodno ćemo osjećati zahvalnost i uključiti se sve više u aktivnosti koje zadovoljavaju Srila Prabhupadu i koje su u stvari najveći blagoslov i za nas same i za sve oko nas. Razvivši odnos s Prabhupadom, razvit će se i bol zbog osjećaja razdvojenosti od njega i jedino što nam onda preostaje jest ispunjavati njegove želje, slijediti njegove upute. Sve ostalo je previše bolno i besmisleno. ▲

Okršaj pred kamerama

Za vrijeme moje propovjedačke turneje po Rusiji dopisivao sam se elektroničkom poštom sa Sri Prahlada dasom o tome kako bolje organizirati svoje vrijeme. U posljednjih šest mjeseci raspored mi je jako intenzivan tako da imam vrlo malo vremena za studiranje, što je zapravo od suštinske važnosti za osobu koja dnevno drži dva do tri predavanja. Zapravo, kako sve više starim, uočavam da imam želju provesti više vremena u mantranju i jutarnjem obožavanju svojih voljenih Božanstava.

Imao sam i puno neodgovorene pošte. Obično me čeka na stotine e-mailova na koje treba odgovoriti. Mnogi od njih su pisma od bhakta učenika kojima je hitno potrebna pažnja.

Jedno od mojih zadnjih odredišta na turneji bio je Rostof u jugozapadnoj Rusiji. Uskoro nakon što sam tamo stigao ponovo sam raspravio tu temu sa Sri Prahladam. Došli smo do zaključka da ću morati žrtvovati nešto u tom svom natrpanom dnevnom rasporedu. Kako za bhaktu njegova duhovna praksa ima najveći prioritet, s vremena na vrijeme kako prihvaća druge odgovornosti, morat će ponovo njoj obratiti više pažnje. Da bih mogao

obavljati svoje različite dužnosti, mora biti postojan u svojoj najbitnijoj dužnosti – u svojoj sadhani. «Kada je osoba postojana u dužnostima za koje je kvalificirana, lako se kvalificira za sljedeću razinu dužnosti.» (Srla Bhaktivinode Thakur – Jaiva dharma).

Pisao sam Sri Prahladu da sasvim sigurno neću praviti nikakve ustupke na području propovijedanja jer mi je to prva i glavna dužnost prema mom duhovnom učitelju. Isto tako ne mogu više smanjiti osnovne aktivnosti poput spavanja jer sam ih već davno prije sveo na najmanju mjeru kako to zahtjeva sama priroda mog propovijedanja što se sastoji od kasnih programa i festivala. Predložio sam Sri Prahladu da smanjim pisanje i to počevši sa svojim dnevnikom. Za svako poglavlje potrebno mi je otprilike osam do deset sati da bih ga napisao tijekom nekoliko dana. Često je jedino vrijeme koje mi preostaje za pisanje nakon ponoći. Umjesto da pišem dnevnik, predložio sam da učenicima dva puta godišnje pošaljem sažetak svojih aktivnosti.

Odgovor Sri Prahlade je odmah stigao. «Srla Gurudev,» napisao je, «to ne možeš napraviti. Puno ljudi, i bhakte i oni koji to nisu čitaju tvoj dnevnik.»

«Od nečeg moram odustati», odgovorio sam.

Sri Prahladina zadnja poruka tog dana je bila, «Razmisli više nego stotinu puta prije negoli što odlučiš s time prestati», napisao je. Dok sam tonuo u san te noći, neprestano sam razmišljao. Na kraju sam rekao sam sebi, «Više o tome neću večeras razmišljati. Porazmislit ću o tome sutra, ali izgleda da je ovo jedino moguće rješenje».

TALK SHOW

Sljedećeg dana nakon jutarnjeg programa Uttama-sloka das došao mi je u sobu.

«Lokalna televizijska postaja upravo je nazvala hram,» rekao je. «Žele znati da li bi htio biti njihov poseban gost u talk show-u večeras. Domaćin je na televiziji vrlo poznata osoba.»

«Je li to neka važna emisija?» pitao sam.

Uttama sloka se osmjehnuo. «Jako je popularna,» rekao je. «Četiri milijuna ljudi gleda je dva puta tjedno.»

«OK,» rekao sam, «možemo ići.»

Tog poslijepodneva dok sam se pripremao da odem na program došla mi je jedna bhaktina. «Maharaj,» rekla je, «jesu li ti rekli da domaćin tog talk show-a često izaziva svoje goste navodeći ih da se osjećaju neugodno tako što koristi teška pitanja?»

«Stvarno,» upitao sam, «nitko mi to nije spomenuo. Siguran sam da je Uttama sloka to znao, da bi mi bio rekao.»

«To je jedan od razloga zašto je ta emisija tako popularna,» rekla je. «Jako je dobar u tome. Brz je i oštrouman. Glasoviti ljudi često odbijaju njegove pozive za sudjelovanje u emisiji.»

Počeo sam se osjećati malo nervozno.

«O stvarno,» pitao sam. Razmislio sam

na trenutak. «Ja nisam tako vješt u raspravama kao Jayadvaita Maharaj ili Umapati svami,» rekao sam pokušavajući se osmjehnuti, «ali mogu stajati iza onoga što govorim.»

«Budi oprezan Maharaj,» rekla je.

«Izvrnuo je ruglu mnoge od svojih gostiju.»

Sve vrijeme dok smo putovali do studija tiho sam mantrao japu i razmišljao o Krišninim zabavama kako bih smirio um. Dok sam još bio mlad, od svoje majke sam naučio kako je dobro u sukob ući u opuštenom raspoloženju. Bivio sam se atletikom i prije nego što je počelo natjecanje u plivanju, dok se je većina drugih natjecatelja bavila zagrijavanjem u zadnji čas, ja bih se obično povukao negdje na stranu, opuštao se i čitao neku knjigu kako bih odvratio um od natjecanja. U zadnjem trenutku bih se popeo na startno mjesto i usredotočio um na natjecanje. Kada bih previše brinuo o tome hoću li pobijediti ili izgubiti, potrošio bih na to previše energije. To je možda malo nekonvencionalan pristup, ali bi uvijek upalio pa sam pobijedio na većini plivačkih natjecanja u srednjoj školi. Posljedica toga je bila da sam bio kapetan plivačke ekipe četiri godine za redom.

Dok smo ulazili na parkiralište televizijske postaje odložio sam japu i izvadio primjerak Prema bhakti candrike od Srila Narottama das Thakure. Okrenuo sam stranicu na kojoj je pisao sljedeći stih. «Prema uputama sakhija ponuditi ću camaru i betelov oraščić lotosovim ustima Radhe i Krišne. Sakhije, usred kojih su se nalazili Radha i Krišna, su posve svjesne različitih službi koje treba obaviti u odgovarajuće vrijeme.» Prema bhakti candrika stih 54.

U STUDIJU

«To je prekrasna molitva,» pomislio sam gledajući kroz prozor. To je vječna služba Narottame dase Thakure u duhovnom svijetu gdje kao Manjulali manjari priprema betelove oraščiće da bi se ponudili Radhi i Krišni, a ponekad ih i hladi.

«Srila Gurudev!», rekao je Uttama sloka. «Što radiš, moramo se požuriti, kasnimo.» Probudio sam se iz svog snatrenja i iskočio iz auta. Brzo smo ušli u zgradu i popeli se na četvrti kat. Kad smo ušli u studio, televizijska ekipa me je brzo pospremila na pozornicu i upalila snažne reflektore. Uttama sloka je sjedio kraj mene kao prevodilac. Jedva da sam imao vremena proučiti okruženje. Međutim, sa znatiželjom sam primijetio kako su nedaleko od mene poslaga neka glazbala među kojima je bila gitara, nekoliko bubnjeva i harmonij. Taman sam se spremao pitati da li je harmonij naš, kada je domaćin emisije naglo ušetao na pozornicu. Ili je bio previše zaposlen ili me je ignorirao, ali nije ničim pokazao da je primijetio moje prisustvo, sve dok nas nekoliko minuta kasnije njegova sekretarica nije službeno upoznala. Dok sam tamo stajao imao sam neobičan osjećaj da smo poput dvojice boksača koji su upravo izašli svaki iz svog kuta ringa kako bi se prije borbe rukovali. Izmijenili smo par kratkih riječi kad nas je prekinuo tehničar najavljujući provjeru zvuka tako

da nisam imao vremena proučavati svog domaćina.

Ponovo sam sjeo. Srce mi je brzo lupalo u iščekivanju pa sam izvukao knjigu i počeo čitati.

«Neprestano ću željeti služiti lotosova stopala Radhe i Krišne s ljubavlju i privrženosti. Sve ono o čemu razmišljam za vrijeme vježbanja predanog služenja sigurno ću dostići sa savršenstvom u duhovnom tijelu. To je način na koji se djeluje na putu vezanosti.» Prema bhakti candrika - stih 55.

«Gurudev,» Uttama sloka je povikao, «Emisija počinje za 30 sekundi».

Odložio sam knjigu i usredotočio pažnju na domaćina. «Gledaj ih u oči,» običavao je govoriti moj otac, «i većina tih napuhanih tipova će se povući.»

Pogledao sam domaćina u oči, ali on je odvratio na isti način. Nisam se mogao sjetiti što je bilo sljedeće što je moj otac rekao pa sam se samo osmjehnuo.

Tehničar je nešto rekao na ruskom.

Učinilo mi se da bi to moralo biti,

«Svjetla, kamera, akcija.» Duboko sam udahnuo i pomolio se Srila Narottami dasi Thakuru, «Ti si bio rasika bhakta, ali isto tako neustrašivi propovjednik. Ja sam previše mlad bhakta da bih mogao razumjeti dublje draži bhakti, ali želim biti tako neustrašiv kao što si Ti, molim te blagoslovi me.»

OKRŠAJ POČINJE

«Dobra večer,» rekao je naš domaćin samouvjeren dok je gledao ravno u kameru i svoju nevidljivu publiku sačinjenu od milijuna ljudi. «Večeras je s nama vođa u Hare Krišna pokretu Indradyumna svami iz Amerike.»

Zaboravio sam svoje slušno pomagalo pa sam se naprezao da bih čuo prijevod Uttama sloke. Domaćin mi se okrenuo i rekao, «Dobrodošao, svami.»

Obično mogu ljude razumjeti na temelju njihovog izraza lica i pokreta tijela. To je nešto što čovjek razvije nakon

godina propovijedanja, ali s ovom jakom rasvjetom jedva sam mogao vidjeti domaćinov osmijeh. «Da li je to bio topao osmijeh,» pomislio sam, «koji je doista izražavao dobrodošlicu ili je to bio dvoličan osmijeh poput onog kakav ima lovac trenutak prije negoli će ubiti svoju žrtvu.» Naprezao sam se da ga jasno vidim, ali svjetla su bila previše snažna. «Puno vam hvala,» rekao sam, «doista sam počašćen što sam ovdje u vašoj emisiji.» Dok je Uttama sloka prevodio moje riječi shvatio sam odjednom da imam malu prednost pred mojim domaćinom zbog ovog prijevoda. Svako pitanje i svaki moj odgovor moraju se prevesti tako da ću imati jedan trenutak više za razmisliti. «Iskoristit ću to kao svoju prednost,» pomislio sam i počeo razvijati plan bitke. «Ako bude koristio riječ sekta kako bi ocrnio mene ili svjesnost Krišne, uvijek ću odgovoriti ova religija ili ovo ili ono – uopće neću koristiti riječ sekta.» To je bila emisija od samo 20 minuta tako da sam se pripremio za skori napad. Domaćin mi se okrenuo, «Svami, možete li nam reći zašto ste se pridružili duhovnom pokretu koji dolazi s istoka?» «Aha, počinjemo,» pomislio sam. Sad mi priprema zamku, sprema se osuditi svjesnost Krišne zato što to nije kršćanstvo. «Religija nije istočnjačka ni zapadnjačka,» odgovorio sam. «Religija je transcendentna, dolazi od boga i iz duhovnog svijeta. U različitim razdobljima ljudske povijesti Bog je poslao Svoje predstavnike kako bi ljudsko društvo naučili onoliko duhovnog znanja koliko ljudi tog doba mogu shvatiti, i stoga, iako mogu postojati neke površinske razlike, suština svih religija je ista – voljeti Boga.» «Vrlo dobar odgovor svami,» rekao je domaćin. «Neće me zavarati,» pomislio sam. «Sada mi laska kako bih se opustio, ali neće mu to upaliti.» Polako sam udahnuo, usredotočujući um još više na bitku koja je predstojala.

VIKEND HIPI

«Vidio sam iz vašeg životopisa da ste bili tinejdžer 60-ih u Americi. Jeste li ikada bili hipi?»

«Aha, to je to,» pomislio sam. «Pokušat će povezati svjesnost Krišne sa hipi pokretom. Samo probaj dragi moj, već sam to prije čuo.» Odlučio sam na izazov odgovoriti osmijehom.

«Bio sam nešto što bi se moglo nazvati vikend hipijem,» rekao sam. «Imao sam neke poroke, ali sam dolazio iz dobre obitelji i poštivao roditelje. Oni su me ohrabrivali tako da sam bio vrlo ozbiljan po pitanju školovanja.» Zastao je na trenutak. «Aha,» pomislio sam, «tu sam ga dobio. Hajde pametnjakoviću, da vidimo što ti imaš. Ja se ne bojim.» Pogledao sam na sat na zidu. «Još je preostalo 14 minuta,» pomislio sam, «sad će me ščepati za vrat i to vrlo brzo.»

On se osmjehnuo. «Dobro,» rekao je, «vikend hipi. Ali što mislite zašto se tako puno hipija pridružilo pokretu Hare Krišna?»

«Zato jer su bili razočarani s materijalnim životom,» rekao sam i dalje ostajući hladnokrvan. «Unatoč svoj njihovoj dekadenciji, moj duhovni učitelj je rekao da su hipiji imali jednu dobru osobinu. Imali su duh odricanja. Neki od njih su naposljetku uvidjeli beskorisnost materijalnog života i shvatili da je svjesnost Krišne pozitivna alternativa.» «Možete li nam objasniti točno što mislite s time pozitivna alternativa,» pitao je. «Kakvo je sad pak to pitanje,» pomislio sam. «To nije neki trik, a nije ni neki izazov, što mu je pak to sad?» Istog trena sam požalio što nisam imao vremena pogledati druge emisije sa svojim domaćinom da bih vidio kako i kada napada svoje goste. «Pokušava me omekšati tako što mi još laska,» pomislio sam. «U svakom slučaju za sada hajde da iskoristim ovo pitanje i propovijedam ljudima koji gledaju ovu emisiju, a ima ih četiri milijuna.»

«U ovom svijetu ne postoji savršena sreća, ni za hipije ni za gentlmane. Svatko je podložan bijedama materijalnog postojanja – rođenju, bolesti, starosti i smrti.» Pogledao sam ravno u kameru i zastao na trenutak. «Samo propovijedaj,» pomislio sam.

«Sigurno tamo negdje moraju postojati iskrene duše koje žude za ovim znanjem.»

«Možda se u pustinji ne može pronaći voda, ali to ne znači da negdje drugdje ne postoje čitava mora vode. Slično tome

činjenica da mi ne možemo pronaći sreću u ovome svijetu ne znači da ne postoji svijet u kojem doista postoji neograničena sreća. Ovaj Hare Krišna pokret uči nas procesu povratka u taj duhovni svijet – stoga je to pozitivna alternativa.»

Počeo sam oštrije govoriti. «To je jedina alternativa,» rekao sam. «Znanost i tehnologija mogu život učiniti udobnijim, ali ne mogu zaustaviti rođenje, bolest, starost i smrt. To se događa samo kada se vratimo u duhovni svijet.»

ŠTO SE OVDJE DOGAĐA?

«OK,» pomislio sam. «Ovo mi je dobro pošlo za rukom. Uspio sam puno toga reći, ali ne izazivajmo sreću, počekajmo sljedeće pitanje ili prvi izazov.»

«Dobro rečeno svami,» rekao je.

«Hvala,» rekao sam. Pitao sam se nije li mi glas odavao sumnjičavost.

«I kakav je točno taj proces kojim se vraća u duhovni svijet?» pitao je.

«Što se ovdje događa?» pomislio sam.

«Koliko dugo ćemo se igrati mačke i miša?»

«Izvršno svami,» dopro je do mene glas mog domaćina negdje iza jakih svjetala, «a da li biste mogli sada malo svirati na ovom malom indijskom instrumentu?»

«Pjevanje imena Boga,» odgovorio sam. «U Indiji ljudi Boga nazivaju Krišna.» Pogledao sam na sat na zidu. Ostale su još tri minute. Namjerava li baciti bombu na kraju? Da li je to njegova tehnika? Zašto me bhakte nisu upozorili?

«Dobro onda,» rekao je. «Možete li za nas otpjevati Hare Krišna?» Siguran sam da je publika morala vidjeti moj iznenađeni pogled. «Ako ste bili vikend hipi, mora da ste naučili svirati gitaru, zar ne?» «Ha, ova ti neće uspjeti gospodine,» pomislio sam. «Ako me na taj

način namjeravaš dovesti u neugodnost, onda si pogriješio.» Posegnuo sam za akustičnom gitarom sa 12 žica. Brzo sam je ugodio i počeo svirati akorde i pjevati. Gitara je imala prekrasan zvuk, kao ona koju sam imao kao dječak. Zatvorio sam oči i pjevao Hare Krišna uz vještu pratnju na gitari.

«Izvršno svami,» dopro je do mene glas mog domaćina negdje iza jakih svjetala, «a da li biste mogli sada malo svirati na ovom malom indijskom instrumentu?»

«Da li sanjam ili što se događa,» pomislio sam, pokušavajući ne pokazati svoju zbunjenost pred kamerama. «Što mu se dogodilo?» Uzeo sam harmonij, smjestio ga na mali stol ispred sebe i počeo ponovo pjevati Hare Krišna. Nisam siguran koliko dugo je to trajalo, ali kada sam konačno otvorio oči i pogledao na sat vidio sam da je vrijeme za kraj emisije već prilično isteklo.

«Još jedno kratko pitanje prije nego li završimo,» pitao je moj nevidljivi domaćin. «Nešto o čemu sam uvijek razmišljao. Zašto se loše stvari događaju

dobrim ljudima?»

«Ostani samo hladnokrvan,» pomislio sam. «Nemoj pokušavati otkriti što se događa, jednostavno govori, sjeti se, četiri milijuna ljudi sluša.» Ispravio sam se malo i nagnuo prema kamerama kako bih naglasio ono što ću reći. «Da bi se razumio odgovor na to pitanje morate naučiti o karmi i reinkarnaciji. Karma je suptilan zakon prirode koji kaže da smo odgovorni za svoja djela. Jednostavno rečeno, ako činite dobro, dobro će vam se vratiti. Ako djelujete loše, sustići će vas loše posljedice. Upravo poput bumeranga,» rekao sam. «Domoroci ga bacaju vrlo snažno i on im se vraća. Isto tako, ako osoba u ovom životu djeluje bezbožno ili griješno morati će posljedice toga ispaštati kasnije, možda i u svom sljedećem životu.» Pogledao sam na sat. Prošlo je 35 minuta. Nisam namjeravao pitati što se događa, morao sam završiti sa svojim objašnjenjem. «Smrt znači da tijelo prestaje funkcionirati.» Sada je Uttama slokin prijevod naizgled djelovao protiv mene. Sve to skupa je previše trajalo. «Mi nismo ova tijela,» rekao sam. «Mi smo duša unutar tijela. Sve dok duša ne postane samospoznata, dok ne zavoli Boga, mora se nastaviti radati u ovom materijalnom svijetu, a kako su naši prošli životi uglavnom mješavina dobrih i loših djela ponekad vidimo kako dobre osobe sustižu posljedice njihovih loših djela iz prošlih života.»

Domaćin mi se okrenuo, «Svami, moramo vam se zahvaliti što ste odvojili dio svog dragocjenog vremena kako biste ga proveli s nama večeras, a isto tako vam se zahvaljujemo na prosvjetljujućim riječima i prekrasnom pjevanju.»

Okrenuo se prema kamerama, «Dame i gospodo, to je sve za večeras. Puno vam hvala.»

Sjedio sam tamo potpuno zbunjen. Svjetla su se ugasila. Domaćin je na trenutak ostao razgovarati sa televizijskom ekipom i tada sam ga prvi put jasno vidio. Bio je zgodan, dobro odjeven i izgledao je

samopouzdan. Kada je ekipa otišla, on je ustao i došetao do mene osmjehujući se. Nekoliko bhakta koji su došli sa mnom dotrčali su do mene, a ona bhaktina se obratila mom domaćinu.

«Puno vam hvala što ste s tako puno poštovanja razgovarali s mojim duhovnim učiteljem. Vidjela sam što se događa u većini vaših emisija.» Domaćin se okrenuo prema meni i pružio mi ruku. «Moram biti pun poštovanja,» rekao je. «Znate, ja redovno čitam vaš dnevnik na internetu.» Ostao sam bez riječi. Stajao sam samo tamo čvrsto mu stižući ruku. Nakon nekoliko trenutaka televizijska ekipa ga je pozvala. Naklonio se glavom s poštovanjem i otišao. Nakon toga smo i mi otišli. Cijelo vrijeme dok smo se vraćali u stan nisam rekao niti riječi. Takav je dojam na mene ostavilo ovo iskustvo. Te noći sam pokušao napisati Sri Prahladi e-mail i objasniti mu što se dogodilo. Nakon nekoliko pokušaja odustao sam, bio sam previše umoran. Jednostavno sam mu poslao sljedeću poruku.

«Odlučio sam nastaviti s redovnim pisanjem svog dnevnika. Ispričat ću ti više o tome kada se ponovo sretnemo. Za sad mogu samo reći da Gospodin djeluje na misteriozne načine,» i onda sam otišao u krevet.

«Spoznaja (realizacija) znači da trebate pisati svatko od vas svoje spoznaje. Čemu služi taj Back to Godhead? Pišite svoje realizacije o Krišni. To se traži. Ne budite pasivni. Uvijek trebate biti aktivni. Kad god imate vremena, pišite. Dva reda, četiri reda, nema veze, ali napišite svoju realizaciju. Sravanam, kirtanam, pisanje ili upućivanje molitvi, slavljenje. To je jedna od dužnosti vaisnave. Slušate, ali isto tako trebate i pisati.»

(Srla Prabhupad, Brahma Samhita – predavanje Los Angeles 14. 08.1972) ▲

Njegova svetost Sacinandana svami

Molitva

za Janmastami

Zato se, moj dragi Gospode, danas molim da moju inteligenciju i um učvrstiš tako da uvijek mogu gledati u pravom smjeru. Pravi smjer, na kojem ću Te na kraju sresti, su naredbe moga uzvišenog duhovnog učitelja Srila Prabhupade. Znam da ću, ako budem imao vjere u njega i predao mu se, moći krenuti putem na kojem ću sresti Tebe.

Smiluj mi se, Gospodine, molim Te, smiluj se. Život mi bježi kroz prste. Živjeći u materijalnom svijetu automatski smo prisiljeni trošiti vrijeme na izdržavanje tijela i uma. Vrijeme nam istječe. Zaprepašujuća analiza života prosječne osobe, objavljena u jednom broju nekog znanstvenog časopisa, otkriva nam sljedeće:

Gospodin i gospođa Prosječni:
6 godina potrošeno na jelo
11 godina na rad
5,5 godina na pranje, oblačenje
3 godine na obrazovanje
8 godina na zabavu
6 godina na šetnje
3 godine na čitanje
3 godine na razgovore
24 godine na spavanje, i samo
0,5 godina na obožavanje Boga
Ukupno 70 godina, od kojih je 69,5 više-manje protraćeno.

Gospode, smiluj mi se molim Te. Ja nisam onako

poseban kako to volim misliti. I moje vrijeme istječe.

Spisi nam govore kako nam je Bog dao poseban dar - ljudski oblik života, pomoću kojeg možemo spoznati "apsolutnu istinu".

SB 11.9.28

"Svevišnja Božanska Osoba širenjem svoje vlastite moći, maya-sakti, stvorila je bezbrojne oblike života u kojima obitavaju uvjetovane duše. Međutim, stvorivši obličja stabala, gmazova, životinja, ptica, zmija i tako dalje, Bog nije bio zadovoljan. Zatim je stvorio ljudski život, koji uvjetovanoj duši pruža dovoljno inteligencije da spozna Apsolutnu Istinu i postane sretna."

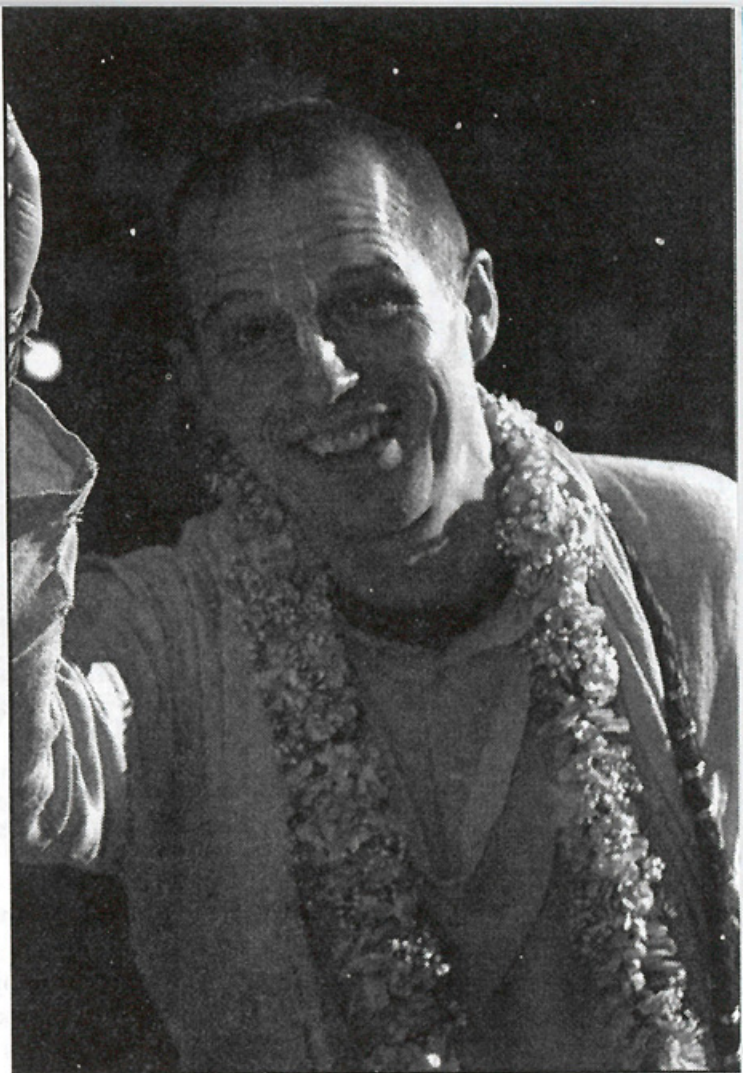
Dragi moj Gospodine Sri Krišna, ja sam jedna od tih duša kojima si dao ljudski oblik života - na kratko. Molim Te, pomози mi sada da svoju inteligenciju usredotočim na pravi cilj.

SB. 11.9.29

"Nakon mnogih, mnogih rođenja i smrti dobijamo rijedak ljudski oblik života, koji, iako privremen, pruža priliku za dostizanje najvišeg savršenstva. Stoga trezveno ljudsko biće treba brzo poraditi na najvišem savršenstvu života, dokle god mu tijelo, koje je uvijek podložno smrti, ne padne i ne umre. Na koncu, uživanje u osjetilima je prisutno čak i u najodvratnijim vrstama života, dok je svjesnost Krišne moguća samo kod ljudskog bića."

Ja jako želim iskoristiti tu priliku i znam da je sve što mi treba društvo bhakta i sveta imena Gospodina Krišne. Ništa drugo nije potrebno za nadvladavanje svijeta rađanja i umiranja. No, moj me um stalno vara, govoreći mi da ću kasnije u životu, kad budem pročišćeniji, bolje koristiti svoje vrijeme. Ili mislim kako sad želim nešto postići, a kasnije se usredotočiti na sjećanje na Tebe i koncentrirano pjevanje Tvojih imena. Kasnije ću biti svjestan Krišne. Kasnije, ne sada. Nema kraja izgovorima koje smišlja moj um samo da se ne bih sto posto predao Tebi sada. Sada je najbolje vrijeme, jer ako budem čekao, bolesti i patnja će neprekidno tjerati um u paniku.

Tu je također i jedan veliki problem kojeg uvijek zanemarujem. Sa svakim proteklom danom smrt mi je sve bliže na obzoru. Sudbina mi je da u vrijeme smrti jadikujem: "Iako sam stekao rijetko ljudsko rođenje u ovom svijetu, nikad nisam istinski obožavao Krišnu." Moje "veliko postignuće" do sada je da sam ostao vezan za 'ja' i 'moje' i

bezbrojne planove.

Zato se, moj dragi Gospode, danas molim da moju inteligenciju i um učvrstiš tako da uvijek mogu gledati u pravom smjeru. Pravi smjer, na kojem ću Te na kraju sresti, su naredbe moga uzvišenog duhovnog učitelja Srila Prabhupade. Znam da ću, ako budem imao vjere u njega i predao mu se, moći krenuti putem na kojem ću sresti Tebe.

Danas se molim umu:

O ume, molim te ovisi potpuno o Krišni. Tako ćeš se riješiti svih briga. Krišna je milostiv bez uvjeta.

On uvijek ispunjava svoja obećanja, poput onoga da Njegov bhakta nikad ne propada i da će ga povesti natrag k sebi. Krišna može učiniti sve i najpouzdaniji je prijatelj kojeg imamo, u ovom svijetu pa i

mного dalje.

Njegova ljubav je očinska. On nas gleda kao na Svoju djecu - iako smo Ga mi s naše strane zaboravili. Plutam na ovom strašnom oceanu materijalnog postojanja, držeći se za slamke tijela i uma, ne shvaćajući da svi zajedno polako tonemo. No, Krišna još uvijek misli na mene: "Kako da Mi Moje dijete dođe natrag?"

Danas se malo razuma pojavilo u mom umu i stoga stupam pred Tebe plačući: "Krišna, molim pomози mi, zažmiri na moje nedostatke. Molim Te, poveži me sa Srila Prabhupadom koji Ti je vrlo drag i koji će me izvući."

Znam da će Krišna to organizirati za mene. Kako bih bio sretan kada bih vidio Gospodinovo predivno, nasmiješeno lice, uokvireno čarobnim uvojcima kose koju zabacuje unatrag dok razigrano luta šumom Vrindavane! Ali znam da još nisam kvalificiran. Zato će Njegova moćna ruka biti moje utočište kojime će Gospodin posložiti okolnosti u mom životu na takav način da Ga mogu bolje služiti i predati Mu se. Ponekad ruka mog Gospodina uklanja prepreke na mom putu - čak i kada ih ja ne želim ispustiti. Ponekad, opet, Krišnina ruka oblikuje okolnosti povoljne za moju službu. O Gospodine, molim Te, učini kako Ti želiš. Došao sam do spoznaje da su moji postupci puni grešaka.

Danas, na Janmastami, nestrpljiv sam razmišljajući kako da dobijem Krišninu milost. Kako - recite mi - kada i gdje? Kako da sretnem Njegove drage bhakte? I najvažnije: kako ću ponovo sresti svoga uzvišenog duhovnog učitelja i spoznati kako njegove moćne upute odnose oblake beznađa koji su me prekrili. O Gospodine, sada, kad sam se na ovaj način okrenuo prema Tebi, osjećam olakšanje u srcu. Zrake nade probijaju oblake. ▲

Poštovanje!
Sva slava Srila Prabhupadi!

Htio sam vam samo ispričati što se ovdje događa na polju propovijedanja. Moji ljudi još uvijek svako jutro trče 4 milje, pjevajući pri tom u ritmu Hare Krišna mantru. Danas sam s njima pokušao nešto novo. Dok smo trčali, otpjevali smo cijeli mangel arotik i sve je prošlo jako dobro. Kad smo stigli do maha mantre, zapjevao sam glasnije, a oni su isto tako ponavljali. Kako sam ja mijenjao melodije, oni su slijedili. Zapanjeno sam promatrao kako su se osmjehivali dok su mantrali.

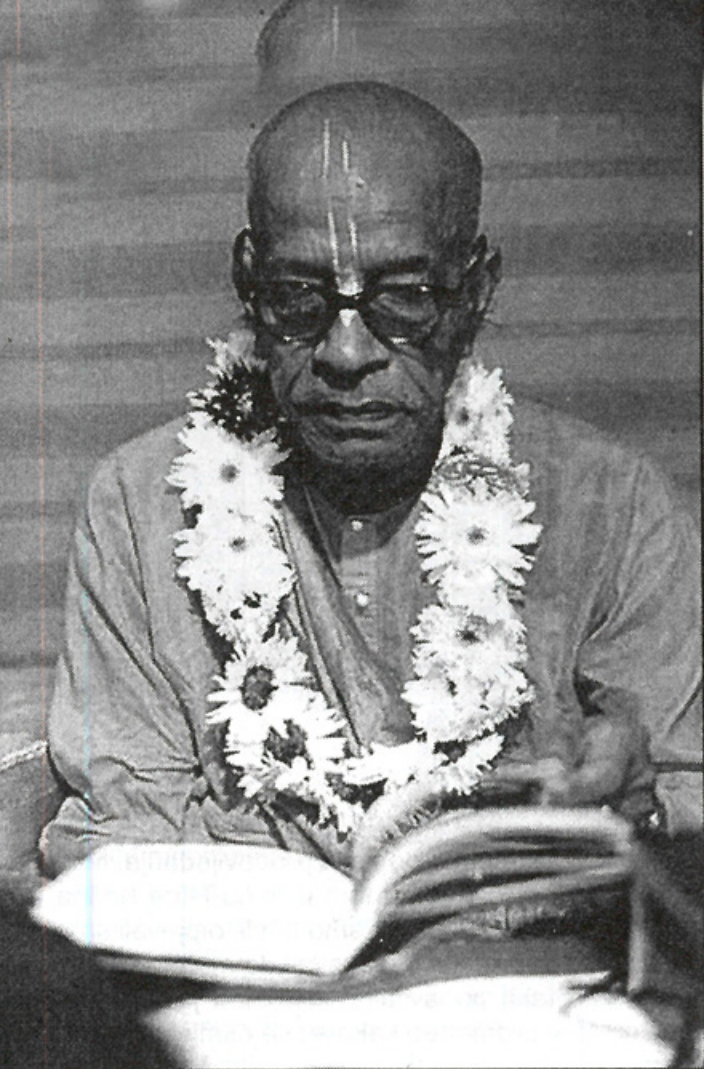
Još se nešto zanimljivo dogodilo. Čovjek s kojim radim (i za kojeg moram priznati da mi se baš ne sviđa) mi je prišao i rekao, "prekrasne šile, Hare Krišna" te produžio dalje. Pitao sam ga odakle mu to, a on mi je objasnio da je pročitao neke Prabhupadine knjige, itd. Razgovarali smo dva sata i podijelio sam mu četiri knjige. Krišna mi je pokazao kako se ne mogu oslanjati na tjelesno poimanje života. Da trebam propovijedati svakome.

Jednog sam dana sjedio pred svojim silama (svakog 1h dana donosim na posao) i odjednom mi je jedan moj vojnik prišao sa salatama iz menze, rekavši, "Ej, poručniče, ovo tvoje kamenje izgleda gladno. Daj Mu ovo." To me je stvarno oborilo s nogu.

Za vrijeme tjelovježbe pozvao sam Johnsona, a on je odgovorio glasnim uzvikom, "Jay Sri Krišna Caitanya, poručniče!!!" Upitao sam ga zašto je to rekao. Objasnio mi je da je jednom za vrijeme svoje stanke za ručak sjedio u mom uredu i cijelo vrijeme slušao glazbu koja je svirala za moje "Kamenje". Rekao mi je da se nakon slušanja te maha mantre osjećao tako opušteno da je odlučio ponavljati je čim češće, obzirom da mu je toliko pomogla nakon samo kratkog slušanja.

Vrijeme u vojsci mi istječe, no mislim da ću ovih nekoliko događaja pamtit i zauvijek.

Vaš sluga Partha-sarathi dasa ▲

Jesu li Prabhupadini prijevodi netočni ???

Visakha Priya dasi

Ponekad svjetovni učenjaci i obični ljudi kažu da su Srila Prabhupadini prijevodi netočni. U razgovoru koji se ovdje navodi riječ «matam» koju Srila Prabhupad u Bhagavad-giti 3.32 prevodi kao «upute», ovdje svami Cinmayananda prevodi kao «mišljenje». Naravno, «matam» uistinu i znači mišljenje i Srila Prabhupada je tako i prevodi u Bhagavad-giti 18.6.

No, ne samo da riječi na sanskritu imaju puno različitih, ponekad čak i proturječnih značenja, već treba imati u vidu da riječi valja prevoditi u skladu sa kontekstom u kojem se pojavljuju. Ono što je svami Cinmayananda svojim prijevodom poručio, i gdje je zapravo i pogriješio, jest da Krišna ima Svoje, a svami Cinmayananda svoje, drugačije mišljenje. Drugim riječima, Bhagavad-gita nema apsolutne vrijednosti. To je jednostavno Krišnino mišljenje – kao što i sam Krišna kaže.

No, ostaje činjenica da je Krišna Bog i da je ono što Bog misli zapravo uputa spisa. Zato je Srila Prabhupada hrabro i briljantno riječ «matam» preveo kao «upute». Prabhupadin prijevod nije tumačenje, to je točan prijevod Krišninih riječi. Kao što možete pročitati u tekstu koji ispod navodimo, Krišna kaže - «moje mišljenje» zato što je toliko blag da ne želi nepotrebno koristiti oštre riječi. No, očito je da je božje mišljenje prava činjenica, a mišljenje - i takozvani točan prijevod - drugih je samo umna izmišljotina.

Budalasti ljudi to možda neće tako sagledati i u tome je njihova velika nesreća. Nas, međutim, takvi zavedeni vođe ne bi trebali zavesti. Trebamo s puno povjerenja prihvatiti

Prabhupadine prijevode kao prave Krišnine riječi i osjetiti zahvalnost što smo došli u predivno utočište Bhaktivedantinih komentara prihvativši ih kao zvijezdu vodilju u svom životu (naravno, pri tom trebamo uočiti i poštivati uzvišeni položaj baktjonoše – našeg vlastitog duhovnog učitelja i činjenicu da nam je vrlo ljubazno omogućio da Srila Prabhupadina učenja postanu sto posto relevantna u našem svakidašnjem životu).

Indijac: Reći ću vam jednu stvar. Taj svami Cinmayananda...

Prabhupada: On je velik...

Indijac: Da, on je velika osoba, ali reći ću vam što se dogodilo...

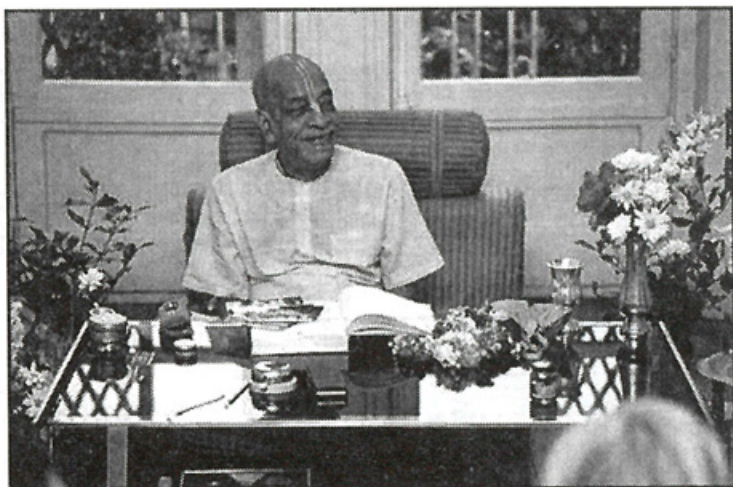
Prabhupada: Velik znači velika budala.

Indijac: Da, u trećem poglavlju gdje Krišna kaže, «Odreci se svega za Mene,» koristi se riječ «matam», a svami

Cinmayananda kaže, «to je moje mišljenje.» To jest zapravo to što Krišna kaže i tako će se oni osloboditi svog rada. Vi ste napisali da «matam» znači upute spisa. Ja sam pokušao svojim studentima ukazati na tu razliku. Pokazao sam im kako je to jako velika razlika, jer ako Krišna samo daje Svoje mišljenje, onda govori kao diplomat, a ne kao Bog. No, ako kaže, «To je zakon» onda je to već druga stvar. Onda sam im objasnio da slično tome i u Bibliji postoji deset zapovjedi...

Prabhupada: Još jedna stvar. Krišna kaže, dajući svoje mišljenje, matatah parataram nanyat (Bhagavad-gita 7.7). On je, dakle, vrhovni autoritet, tako da je «matam» vrhovnog autoriteta presuda najvišeg suda. Nema se tu što više raspravljati. Vrhovni sud je donio presudu. Nema više rasprave. Presuda vrhovnog suda je krajnja odluka, tako da, ako je Krišna vrhovni, tko će dati bolje mišljenje od Njega samoga? No, rasprave radi, čak i ako kaže... Svaki gentlmen će to tako reći... Kao što Krišna kaže, «sarva-dharman parityajya» (BG 18.66) - «Napravi to.» On je Svevišnji Gospodin, On te može prisiliti, ali to ne čini. Isto tako, iako je Njegov «matam» vrhovni, On kao vrlo ljubazni propovjednik kaže, «To je Moj matam.» No ako ste pri sebi, ako znate da je Krišna vrhovni autoritet, onda je Njegov «matam» konačan.

Indijac: Da, i upravo zbog toga želim ljudima ukazati na tu razliku. Kažem im, «Molim vas, pridržavajte se Prabhupadine Gite. I molim vas, kad čitate, pobrinite se da to bude Bhagavad gita kakva jest.» Baš zato želim ljudima pokazati u čemu je razlika. ▲

Kako prepoznati vaišnavu?

Karnamrta dasa

Jednom je netko pitao Srila Gaurakisoru dasu babajiya. «Karakter koji ponekad ispoljavaju uzvišeni vaisnave naizgled ne odgovara baš opisima karaktera vaisnava koji su objavljeni u spisima kao što je Srimad Bhagavatam. Takvi vaisnave ponekad naizgled ispoljavaju neke svjetovne osobine. Molim te budi milostiv i pouči nas kako da lako prepoznamo pravog vaisnavu.»

Srila Babaji Maharaj je odgovorio, «Svojom vlastitom voljom i potaknut nadahnućem što dolazi od Krišne, veliki vaisnava, ožalošćen jadnim stanjem palih i uvjetovanih duša, pojavljuje se u određenoj obitelji na određenom mjestu i u određeno doba. Kada takav uzvišeni vaisnava privlači ljude svojom zanosnom ljubavi i predanošću i poučava ih predanosti Gospodinu Krišni, Gospodin sa strahom razmišlja, 'Bit će mi teško vratiti dug onima koji su se predali takvim vaisnavama koji su Mi

dragi jednako kao i Moj vlastiti život. Postat ću sluga onih koji su privrženi Mojim čistim bhaktama i tako ću lako doći pod njihovu kontrolu.' Zbog tog straha Sri Krišna ponekad duhovne osobine velikih duša sakriva od očiju javnosti.

Zahvaljujući moći Krišnine maya sakti, osobine istinskih vaisnava prikrivene su za one koji žele nešto suprotno od predanog služenja pa se istinski vaisnave materijalistima doimlju kao osobe s materijalističkim karakterom. Krišna tako ispituje živo biće kako bi vidio koliko ga zapravo privlači Apsolutna Istina. Ako ga ona doista privlači, Krišna mu razotkriva duhovne osobine velikih duša. I zato, čak i ako u njemu uoči

sve osobine opisane u spisima, vaisnavu nitko

ne može upoznati, ako on to sam ne dozvoli. ▲

Propovijedanje je tako važno

(dijelovi predavanja održanog ove jeseni u Durbanu)

Maya je uvijek tu, upravo kao što je i Krišna uvijek tu, ali u Kali yugi društvo je tako loše da je jako teško ostati postojan u svjesnosti Krišne. No kakvu god službu da čovjek obavi, to nikada neće biti uzalud, Krišna će to pribilježiti; Srila Prabhupada će to zabilježiti i naposljetku će to svakoga tko je služio dovesti natrag Njima, natrag Njihovoj službi. U Bombayu je Srila Prabhupad doznao da je jedan od njegovih prvih učenika koji je ovdje došao zapao u poteškoće. Plaže su previše lijepe. Vrijeme je bilo previše ugodno. Bilo je ukusnog voća u izobilju i bhaktu je sve to malo zavelo. Srila Prabhupada je komentirao da kad god bi svoje propovjednike slao u propovijedanje, uvijek je brinuo za njih jer da biste propovijedali i širili svjesnost Krišne u novim područjima morate riskirati. Da biste uspostavili svjesnost Krišne, morate doći u dodir s materijalnom energijom. A onda uvijek postoji mogućnost da dođete pod utjecaj materijalnog društva. Srila Prabhupada je tako rekao da, kada god bi poslao propovjednika u neka nova područja, uvijek je brinuo hoće li ta osoba potpasti pod utjecaj maye, i ponekad bi pomislio kao što nam je i rekao, da ih možda ne bi trebao slati van, ali potom bi zaključio da je propovijedanje toliko važno da čak i sam Krišna – Svevišnja Božanska Osoba – osobno dolazi u materijalni svijet kako bi propovijedao.

BG 4.8

*paritranaya sadhunam vinasaya ca duskrtam
dharma-samsthapanarthaya sambhavami yuge yuge*

Da bih izbavio pobožne, uništio bezbožne i ponovno uspostavio načela religije, pojavljujem se milenij za milenijem.

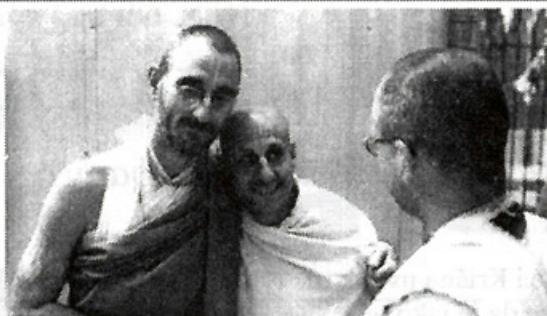
Propovijedanje je tako važno da je Srila Prabhupada rekao da bi unatoč svom tom riziku ipak svoje učenike slao da propovijedaju, ali da se uvijek brinuo za njih. Tako sam ja siguran da će svakoga tko je doprinjeo širenju misije u ovom području, svakoga tko je radio na ovom projektu Sri Sri Radha Radhanata i Srila Prabhupada vječno zapamtiti i pomoći im da im se vrate natrag.

BG 9.31

*Ksipram bhavati dharmatma sasvac-chantim nigacchati
Kaunteya pratijanihi na me bhaktahpranasyati*

On ubrzo postaje ispravan i dostiže trajan mir. O Kuntin sine, otvoreno reci svima da Moj bhakta nikada ne propada.

Krišna iz srca pomaže osobama da ponovno dosegnu standardni oblik Njegovog služenja. Predano služenje nikada nije uzaludno. ▲

Nj.s. Radhanatha svami

Svi smo mi, na kraju, prekriveni milijunima nedostataka. Da Krišna nije vidio tu malu iskru dobrote u nama, nikada nam ne bi dao društvo bhakta, u kojem možemo napredovati. Kada je Srila Prabhupada došao na zapad, susretao se s osobama koje su od trenutka rođenja ovisile o mesu, o nedopuštenom seksu. Te su stvari posve prirodne u Americi. Ovisili su o kockanju. No, više od svega ovisili su o opojnim sredstvima. Nisu imali ni najmanji osjećaj za četiri regulativna principa. Mnogi su od njih bili ateisti koji nisu vjerovali u Boga. Srila Prabhupada je imao posla s takvim ljudima. Ukoliko bi vidio da je osoba barem malo nakolnjenja slušanju Bhagavad gite ili da pjeva sveto ime, slavio bi ju. Mislio bi da je ta osoba vrlo velika duša. Ne bi mario za sve ostale stvari, samo bi vidio tu jednu stvar. Uputio bi tu osobu, «Moraš se odreći tih stvari, moraš slijediti četiri regulativna principa,» no to je bila njegova ljubav, pokušati poboljšati duhovni život te osobe. Nije vidio nedostatke u ljudima. Da je vidio samo nedostatke, nitko od nas ne bi postao bhakta.

Narottam das Thakur je rekao da bez služenja velikih vaisnava, nikada ne možemo prići Krišni. Naša ljubav prema vaisnavama je naša ljubav prema Krišni. Tako, baš kao što su Gargamuni i Nanda maharaja toliko brinuli za Krišnu, i mi trebamo isto tako brinuti za sve Krišnine predstavnike, sve bhakte, sve ih trebamo vidjeti kao Krišnine

predstavnike. Sve vaisnave. Srila Prabhupada bi nam govorio da smo svi mi predstavnici njegovoga duhovnog učitelja. Srila Prabhupada se brinuo za nas, mislio je na nas. On je bio na potpuno transcendentalnoj razini, te je želio činiti istu stvar za druge. Želio je da se brinemo jedni o drugima, da štitimo jedni druge. Ako to napravimo, Krišna će prihvatiti tu ljubav. «Voli Moje bhakte, tako ćeš voljeti Mene. Obožavaj Moje bhakte i tako ćeš obožavati Mene. « Bhakta nije Krišna. No, svaki je bhakta drag Krišni. Ukoliko ne možeš pokazati svoju ljubav prema bhaktama, ne možeš pokazati svoju ljubav prema Krišni.

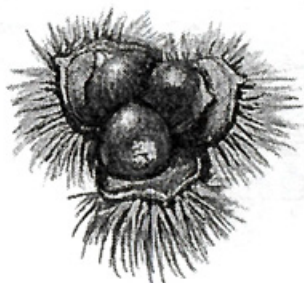
Čak i ako pokušaš, Krišna neće prihvatiti.

Ukoliko ne brineš za bhakte, tvoja takozvana briga za Krišnu Njemu jako malo znači, a razviti to raspoloženje je u stvari svjesnost Krišne. Nadalje, razviti taj duh (raspoloženje) je u istinskom smislu spoznaja pokreta Sri Caitanye Mahaprabhua. Biti sluga sluge, sluginoga sluge. Biti sluga ne znači samo formalan položaj, to ustvari znači staviti svoje srce u službu.

Nanda maharaja, Gargamuni i Vasudeva, koliko su samo oni dali svoje srce za Krišninu službu. Oni su stoga u svakom pogledu bili vrlo zainteresirani za Njegovo opće dobro. Biti sluga sluge, sluginoga sluge, znači misliti na opće dobro drugih Krišninih slugu. U skladu sa svojim mogućnostima. To je svjesnost Krišne. ▲

kesteni

Ako nemate dobre veze u Lovranskoj šumi ili viška lakšmija (cijena maruna 25 kuna), onda ćete, poput mene, krenuti u potragu za "ničijim" "stablama... Put je dug i krivudav, oprema loša... Naravno, zaboravila sam rukavice - pa nisu kesteni jagodice, a i najlon je slab, ali želja za posluživanjem i kasnije čašćenjem jesenskih slatkiša veoma je jaka. Dakle, šuma je tu, kesteni mali, ali slatki, kao lakom premazani, čisti i bockavi... Lagana meditacija na večeru uz bijelu kavu i kestene već počinje. Naravno, Krišna je prvi, ali nakon toga...

U tim razmišljanjima me pronašlo jato poludjelih komaraca pa se bockanje proširilo i na druge dijelove tijela. Uh, uh, evo malo yajne za Gospodina, ne predajem se. Prilike su rijetke, "ničije" šume na Lošnju rijetke, a i šetača ima sve više. I tako da ne duljim. Sjeckanje, peckanje i neminovno sjećanje na bhakte koji su nekada davno u doba kestena krasili naš dom.

Na oltaru Damodar. Baš dobro, prvi kesteni idu slatkom kradljivcu. Nama om... Nastupilo je vrijeme čašćenja i uživanja, ali to baš nije tako ispalo. Mali, slatki kesteni otvaraju se slabo, teško se čiste i ako se još doda i bolni herpes nije to baš nešto. Stružem po kori i onda me u zanosu prekida telefon. Croatia osiguranje, stroj za masažu, što li. Svi nešto nude, a vrijeme leti. Taman kada mi je već dojadilo da prestanem sa "bitkom", kesten se gotovo sam otvori i ja se divim njegovoj formi... I onda, naravno, dobar kesten date djetetu, pa nije fer sam pojesti cijeli kesten!

I tako je pokušaj uživanja osujećen. Uh, da sam barem stavila neku lekciju. A što je najgore još sam ostala i gladna!

Eto, tako je to u ovom materijalnom svijetu, čak i tako banalan pokušaj uživanja nas podsjeti da je to nemoguće. Toliko truda, aktivnosti ali gušta nema. Jedino mi ostaje da se nadam da je Damodar barem krajčkog svoga tamnog oka primjetio pladanj na kojem sam Njemu ponudila svoje skromno nastojanje da me prihvati za Svoga slugu!

Bhagavad Gita 2.7. iz smisla Srila Prabhupade:

"Po uređenju prirode čitav sustav materijalnih djelatnosti predstavlja izvor problema za svakoga." ▲

Japa inspiracije

Mantranje maha mantre prepuno je moći i nadilazi gune materijalne prirode. Zato će podići osobi iznad djela i posljedica svakodnevnog života i položiti joj svjesnost na duhovnu razinu. Kaže se da je mantranje Hare Krišna uzvišena metoda za buđenje naše uspavane ljubavi prema Bogu. Mantranje maha mantre prepuno je Krišninih zabava i vječno donosi blaženstvo. Naši acarye objašnjavaju da je Krišnino sveto ime bremenito zabavama koje su uzrok sveg uživanja u duhovnom svijetu.

Može se mantrati na dva načina - na početnim ili na naprednim stupnjevima. Na početnim stupnjevima valja samo slušati maha mantru. Treba pomno uočiti svoje misli i razumijeti da nas

sve materijalne misli, protivne svjesnosti Krišne, sprečavaju da čujemo transcendentni zvuk - Hare Krišna Hare Krišna, Krišna Krišna, Hare Hare Hare Rama Hare Rama Rama Rama Hare Hare.

Srila Prabhupada objašnjava da je trik u neprestanom vraćanju uma s njegovih lutanja unaokolo i polaganjem uma do lotosovih stopala Krišnina svetog imena.

Na naprednim stupnjevima mantranja u umu se pojavljuju Krišnine zabave, a kada se mantra čisto, osoba ulazi u te zabave i predano služi. Zabave se u umu mogu pojaviti bilo kada, zahvaljujući ope- tovanoj vezi s Gospodinom i Njegovim predstavnicima.

Sjećanje na te zabave pročišćava pa što dulje čovjek zadrži takvo stanje svijesti, to

biva sve čišći. Stoga se savjetuje da što je više moguće sveto ime slušamo s usana čistog bhakte te da od njega slušamo o Krišninim zabavama.

Mantranju maha mantre pomaže vladanje osjetilima. Među osjetilima najpohlepniji je jezik kojim je ujedno i najteže ovladati pa ga zato, kao i spolne organe treba pod svaku cijenu staviti pod kontrolu. Jezik ima svijе osnovne uloge - kušanja i vibriranja zvukova. Što se tiče prve uloge, valja izbjegavati proizvode koje nisu pripremili bhakte te pokušati jesti samo *krsna prasadam* koji je pravodobno bio ponuđen s ljubavlju. Što se druge uloge jezika tiče, treba pokušati govoriti ili pjevati samo o onim stvarima koje su povezane s Krišnom. Pogotovo o onima koje su duboko s Njime povezane. Ukoliko neprestano propovijedamo poruku koju je donio Sri Krsna Caitanya Mahaprabhu, jezik će nam doseći savršenstvo postojanja. Stoga treba pripaziti što govorimo jer se riječi pretvaraju u djela.

Što se spolnih organa tiče, treba se posve suzdržavati od spolnih odnosa, osim

ukoliko se ne namjerava začeti dijete. Upravljanje s ova dva glavna osjetila osigurava brz napredak, ukoliko osoba istodobno slijedi deset zabrana koje počinju sa zabranom klevetanja bhakta. Zato se preporučuje da postanemo gosvami ili osobe koje vladaju osjetilima, a to je moguće samo ako osjetila zaposlimo služenjem Gospodina i Njegovih predstavnika. Vladanje osjetilima je moguće samo zahvaljujući njihovim blagoslovima.

Jiv jago jiv jago, Gauracanda bole

Probudite se uspavane duše. probudite se i pjevajte ime Gaurange Mahaprabhua. ▲

venu-gita - nastavak iz prošlog broja

Palaču Sri Krišne krasilo je obilje kakvo se može naći samo na Vaikunthi. Smještena u središtu Mathure, bila je pažljivo čuvana i nije bilo lako ući u nju. Ukrašeni zidovi, stupovi, svodovi, vrata i prozorski okviri bili su oblikovani od najskupocjenijeg dragog i poludragog kamenja. Podovi su bili prekriveni prvoklasnim, sjajnim mramorom sa šarama oslikanim zlatnom bojom.

Kupole na palači bile su ukrašene raznobojnim zastavama, a na krovu su sjedili kristalni labudovi s kljunovima i stopalima od rubina. Nad palačom je uvijek lebdio oblak mirisnih štapića aguru, zbunjujući vrtne paunove koji su pomislili da se približava monsun.

Krišnine osobne odaje bile su jedinstvene baš kao što je i On sam bio. Prozori su bili ukrašeni svježim cvijećem, sjajni stubovi obavijeni nizovima bisera, a zidovi slikama Njegovih zabava u Vrindavani, naslikanim u zlatu.

Hari je bio udobno smješten na mekim bijelim jastucima. Tijelo Mu je bilo blago povijeno, a laktovima se naslanjao na poveći jastuk. Njegova ljepota širila se poput valova Yamune, a svilena odjeća sjajila je poput zlata. Vidjeti Ga značilo je kupati se u nektaru blaženstva.

Tabani Krišninih stopala bili su poput crvenih jesenjih lotosova, a noge poput debla smaragdnh platana. Njegov duboki pupak blisko je prijateljevao s tri nabora kože na Njegovu trbuhu. Njegove široke grudi, ukrašene vijencem šumskog cvijeća, bile su izvor mirisnih ruku koje su se protezale poput stupova, ukrašene otiscima Kešijevih zubiju.

Među mnogobrojnim valovima ljepote koji preplavljuju stvoreni svijet, Krišnino je lice bilo neprikosnoveni kralj. Preplavljeno slatkim ljubavnim željama Njegova srca i ukrašeno plešućim obravama, nektarskim osmjesima i bisernim zubima, Krišnino je lice privlačilo umove kako

muškaraca tako i žena.

Krišna je bio sretan što se vratio iz Avantija, gdje su On i Balarama proveli više od dva mjeseca, slijedeći zavjete života brahmacarija u ašrami Sandipani Munija. Mudrac je bio vrlo zadovoljan svojim izuzetnim učenicima i poučio ih je svim granama vedskog znanja, uključujući Vede, Vedange, Upanišade, Dhanur-vedu, Dharma-šastre, nyayu, anvikšiku i raja-niti.

Takvu znanstvenu izobrazbu u samo dva mjeseca nisu mogli postići obični učenici, ali Krišna i Balarama bijahu izvor i cilj sveg znanja, egzoteričnog i ezoteričnog. Što je za Njih bilo nemoguće?

Sandipani Muniju bijaše poznat transcendentelni položaj Krišne i Balarama te je, posavjetovavši se sa ženom, zatražio dakšinu prikladnu za njegove izuzetne učenike: „Vratite mi sina natrag iz kraljevstva smrti.“

Krišna i Balrama su se rado pokorili svome guruu. Ne samo što su doveli Madhumangalu iz sudnice Yamaraje, već su se također domogli i školjke po imenu Pancajanya, simbola Krišnine božanstvenosti.

Sandipani Muni i njegova žena su bili toliko ushićeni što im se vratio sin da su ga ponudili Krišni kao stalnog pratitelja. Krišna je također ponudio dakšinu Madhumangali i tako veselo prihvatio Madhua kao svoga keli-gurua ili duhovnog učitelja za zabave. Može li itko shvatiti sreću Madhumangale?

U priči o Krišninoj potrazi za Madhumangalom krije se još jedna čudesna priča koja kazuje kako je Pancajanya postala demon.

Madhumangala se igrao na obali oceana u blizini Prabhasa-ksetre, gdje ga je napao i progutao demon Pancajanya koji je živio u oceanu.

Kasnije, kada je Krišna stigao na obalu oceana u potrazi za Madhumangalom, Varuna, kralj voda, povjerio je Krišni gdje se nalazi demon. Krišna je istoga časa skočio u dubine oceana. Nakon strašne borbe koja se mogla usporediti s borbom između Gospodina Varahe i Hiranyakše, Krišna je ubio Pancajanyu i ponovo došao do svoje školjke.

Školjka Pancajanya nije bila prvi puta u Krišninim rukama. Među Krišninim simbolima Njegova školjka je najuzvišenija, jer poput flaute uvijek uživa u nektaru Krišninih usana. Tajna o tome kako je Pancajanya izgubila milost razotkrivena je u šastrama.

Voljom providenja, Pancajanya je jednog dana osjetila ponos u srcu i počela o sebi misliti kao o najboljem Krišninom slugi. „Ja sam kralj svih školjki, jer me drže lotosove ruke Rame osobno. Kad Sri Krišna pobjeđuje u borbi okrene se prema jugu i, prislonivši me na svoje usne, oglasi se gromoglasnim zvukom. Tada pijem nektar Krišninih usana, a to je čak i božici sreće teško.“

Pancajanyino hvastanje privuklo je pažnju sveznajuće božice sreće. Nezadovoljna Pancajanyinim rastućim ponosom, no istodobno želeći da ga osposobi za služenje Harija, Lakšmi-devi je nabrala obrve i proklela školjku: „Ponos te je lišio tvojih božanskih odlika. Budući da je ponos odlika demona, postani i ti demon i za kaznu napusti svoj položaj u rukama Govinde.“

Tako je Pancajanya živjela u oceanu, izdržavajući kaznu Lakšmidevinog prokletstva. Po isteku prokletstva Pancajanya se sukobila s Krišnom kao Njegov neprijatelj i bila je oslobođena kad ju je Krišna ubio svojim rukama. Kao i drugi neprijatelji koje je Krišna osobno ubio, Pancajanya se također stopila s Njegovim tijelom. No, za razliku od većine neprijatelja, Pancajanya se kasnije pojavila iz Krišninog tijela da bi ponovo zauzela svoj izvorni položaj kao Krišnina školjka.

Ponizna i pročišćena, Pancajanya sada prebiva u Krišninim rukama. Dok ispija nektar Krišninih usana, više ne pripisuje tu sreću svojoj vlastitoj veličini, već milosti Lakšmi-devi. Zaista je sretna.

Nakon tih događaja, Sandipani Muni, vrlo zadovoljan svojim transcendentalnim učenicima, blagoslovio je Krišnu i Balaramu i dozvolio im da napuste njegov ašram. Braća su se poklonila pred gurudevom, popela se na zlatnu kočiju, čiji su se kotači vrtjeli poput vjetrova i odzvanjali poput groma, i vratila se natrag u Mathuru.

Dok su Krišna i Balarama ulazili u Mathuru, građani su se radovali poput ljudi koji su pronašli svoje izgubljeno bogatstvo.

Mathura-vasiji su i imali razloga za radost! Na kraju krajeva, Krišna će nastaviti živjeti s njima tijekom mnogih godina, a kad bude napustio Mathuru, povest će ih sa sobom u Dvaraku.

Avaj! Takva sreća nije zadesila Vraja-vasije usprkos tome što je Krišna neprekidno meditirao na njih dok je prebivao u Avantiju, Mathuri i Dvaraki.

Vraja-vasiji se nisu mogli radovati, jer se Krišna vratio u Mathuru umjesto u Vraju. Razmišljali su: „Nemamo nimalo sreće.“

Akrurin dolazak u Vraju posijao je sjeme nesreće, a argumenti osjećaja prema Yadavama koje je iznio, samo su zalijevali to sjeme. Kad se maharaja Nanda vratio bez Krišne, iz sjemena je prokljalo prvo lišće, a očaj Vraja-vasija procvjetao je cvjetovima nesreće. Od tada pa nadalje, nada u Krišnin povratak bockala je Vraja-vasije poput trnja i u svojoj agoniji oni su kušali gorko-slatki plod njihove sudbine – bhava prakase.

Jesu li se mogli radovati kada je On nastavio živjeti daleko od Vraje?

Krišnina poruka vratila je Vraja-vasije u život. No, kako su se mogli veseliti kad su ih riječi „Brzo ću se vratiti“ neprekidno proganjale? Što li je Krišna mislio pod „brzo“?

Vraja-vasiji su se željeli radovati, no sudbina im nije dopuštala da slave. Na vijest o Nandinom povratku, svi su Vraja-vasiji pojurili što ih noge nose da ponovo ugledaju svoj životni zrak – Krišnu. No, dočekala su ih prazna kola i malodušna karavana. Nandaraje nije bilo na vidiku. U bolu i jađu njegovi su prekrasni brkovi bili natopljeni suzama. Pokrio je lice i potrčao u svoju kuću. Mrzovoljni pastir nije ni pozdravio svoju ženu, već se zaključao u sobu, pao na pod i zaplakao.

U međuvremenu se, u podnožju brda Nandišvare, oko karavana okupljalo mnoštvo ljudi. Kola su bila prepuna svih mogućih darova osim jednog – njihovih gospodara. Gdje je Kralj? Gdje su Krišna i Balarama?

Pitanje „Gdje je Krišna?“ bilo je u početku samo tihi šapat, no širilo se okupljenim mnoštvom postajući sve glasnije. Dvojica braće nisu bili ni na kolima njihova oca, ni na volovskoj zaprezi, ni među gopama. „Gdje su?“

Sridama, Sudama i njihovi prijatelji skrivali su svoja natmurena lica. Zlovoljni i nijemi, stariji su pastiri stajali poput slomljenog drveća. Strah je preplavio seljane. Stojeći kao ukopani, nisu znali što im je činiti. Suhih ustiju i blijedih lica, niti su imali snage zapitivati o Krišni, niti su im pastiri koji su se vraćali mogli išta reći.

Čulo se samo šuškanje nekih nepažljivih listova i škripa životinjskih zaprega. Tada, nagnan rastućom napetošću, jedan stariji gopa promuca: „Krišna će se brzo vratiti.“

„Krišna će se brzo vratiti.“ Činilo se kao da je stvoritelj izrekao svoju konačnu presudu – Vrindavana je osuđena na vječnu tamu. Kako su se mogli radovati?

U tim riječima Vraja-vasiji su mogli čuti samo „Krišna se nije vratio.“ I cijela Vrindavana postala je poput plamenog pakla. Majka Yasoda i ostale žene zaplakaše: „Jao! Jao! Jao!“ Njihovo jadikovanje raspalilo je bol u svim pravcima. Pastiri su se udarali po glavi. Životinje padoše na tlo. Mlade gopije problijediše i zadrhtaše, brbljući besmislene, zagonetne riječi poput luđaka.

(nastavak u idućem broju) ▲

VAIŠNAVSKI KALENDAR

datum	dan	događaj	post	prekid posta
11.prosinac	nedjelja	Moksada ekadaši Pojava Bhagavad-gite	od žitarica i mahunarki,	idući dan 7:32 - 10:28
19.prosinac	ponedjeljak	Dan odlaska Srila Bhaktisiddhante Sarasvati Thakura	do podne	
27.prosinac	utorak	Saphala ekadaši	od žitarica i mahunarki	idući dan 7:41 - 10:36
10.siječanj 2006.	utorak	Putrada ekadaši	od žitarica i mahunarki	idući dan 7:40 - 10:40
25.siječanj 2006.	srijeda	Sat-tila ekadaši	od žitarica i mahunarki	idući dan 8:44 - 10:40
4.veljače 2006.	subota	Dan pojave Sri Advaita acarye	do podne	

Centri svjesnosti Krišne u Hrvatskoj:

ČAKOVEC (40000)

Radnička 2, Savska ves
(tel/fax 040/334312)

OSIJEK (31000)

Vaišnavska vjerska zajednica,
Vukovarska 22
tel.031/368345

RIJEKA (51000)

Kulturni centar "Bhaktivedanta",
Ivana Zajca 6/II, (p.p. 61)
tel. 098/697436
e-mail: vvz.rjeka@iskcon.hr
<http://www.vvz-rjeka.net>

SPLIT (21000)

Kaštelanska cesta bb
tel. 091/2061098
e-mail: depolr@st.htnet.hr

PULA (52100)

Farma Nava Nilacala
Valtura 25a
p.p. 16
(tel.052/550636)

VODICE (22211)

Centar Veda
(Acyutananda dasa)
Grgurev Ante Kukure 24
e-mail: veda@hi.htnet.hr
tel.022/442-823
mob. 091/5670-818

ZADAR (23000)

Ananta Sesa das (tel.023/340-511)
e-mail: andrej.micic@zd.htnet.hr

ZAGREB (10001)

Centar za vedske studije, p.p.68
II Bizek 36
tel. 01/3492468
Web site: www.vvz.hr

Štovani čitatelji,

Bliži se kraj još jedne godine druženja s vama. Slobodni smo vas pozvati da se pretplatite na vaš "prozor u duhovni svijet", časopis Krsna-katha, i za narednu godinu. Cijena pretplate za 10 brojeva iznosi 140kn za Hrvatsku i 180kn za inozemstvo. Iako ste uočili da je cijena, zbog poskupljenja poštanskih troškova, nešto veća, truditi ćemo se da vam se to višestruko vrati na duhovnoj razini.

Uredništvo

